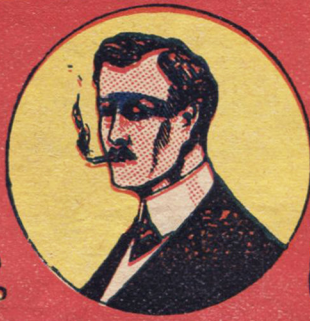

Lord

genaamd
De groote

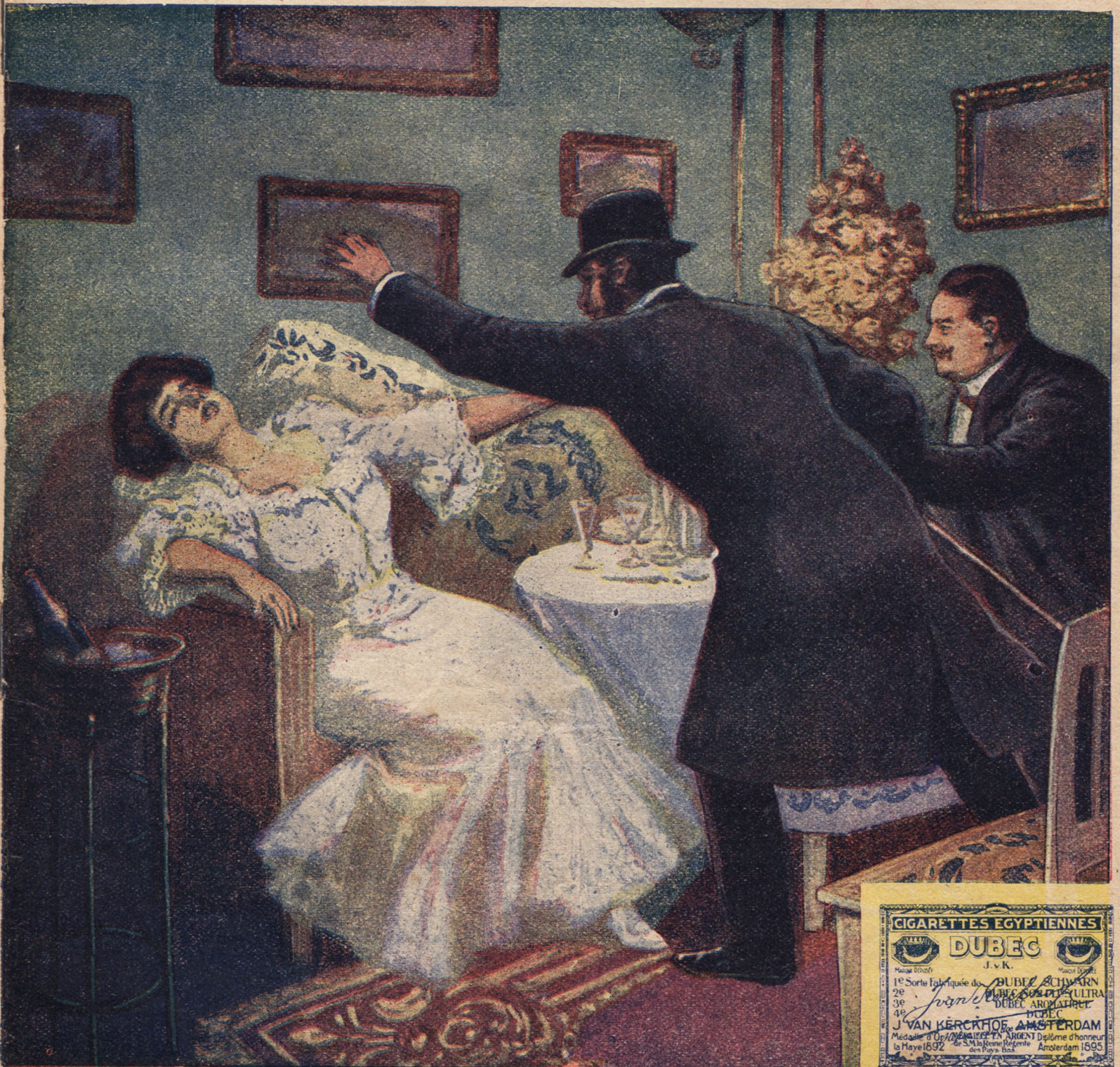
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 549

Een Museumdiefstal

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.v.K.

1re Sorte Fabriquée en Egypte
2e Sorte Fabriquée en Egypte
3e Sorte Fabriquée en Egypte
4e Sorte Fabriquée en Egypte

J. van Kerckhof

J. VAN KERCKHOF, AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889, Argent 1895, Diplôme d'honneur
la Haye 1892, de S.M. le Reine Regente Amsterdam 1895

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

EEN MUSEUMDIEFSTAL.

Nadruk verboden. -- Alle rechten voorbehouden

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

In het museum te
Florence.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	203
Raffles	238
Wie is de Misdadiger	1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op zekeren mooien voorjaarsdag wandelde een eenzaam tourist langs het strand van Antibes.

Antibes is, zooals de lezers zullen weten, een kleine badplaats aan de Rivièra, die het voordeel boven mondaine badplaatsen als Cannes en Nizza heeft, dat het er rustig en kalm is en dat men er ongestoord van de voordeelen van het heerlijke klimaat kan genieten.

Voor al op zoo'n mooien zonnigen dag, wanneer er reeds iets van de naderende zomerwarmte valt te bespeuren in de zoele atmosfeer, is het verblijf aan het stille strand daar heerlijk te noemen. Men heeft daar alleen de duinen en de eeuwig bruischende blauwe zee tot gezelschap.

Men wordt er niet gehinderd door de tallooze badkoetsjes en vooral niet door het mondaine publiek, dat daar is, niet om te zien, maar om gezien te worden.

Hier echter in Antibes was de beschaving, als we ons zoo mogen uitdrukken, nog niet doorgedrongen. Hier heerschte nog een ongedwongen strandleven voor de weinige gasten, die zich in het kleine hotelletje bevonden, dat

Raffles 549.

boven op het hoogste duin, vanuit alle kamers een schitterend uitzicht over de zee bood.

De eenzame tourist, die in zijn fraai zittend wit flanel pak over het strand wandelde, scheen die rust heerlijk te vinden en de weinige gasten in het hotel hinderden hem niet. Zij bestonden slechts uit een oude, eenigszins invalide dame met haar bejaarden echtgenoot en een gezelschapsjuffrouw, een alleraardigst, blond kind van een jaar of twintig, dat tot taak had haar oude meesteres te verzorgen.

Deze bezigheid liet haar nog al eens den tijd om zich naar haar eigen keuze te ontspannen want de oude dame bleef 's morgens, evenals haar man, lang liggen, ging 's middags weer een dutje doen en trok zich des avonds ook weer vroeg in hare vertrekken terug.

Hierdoor kwam het, dat de knappe tourist nog al eens in de gelegenheid was een praatje aan te knopen met het blonde kind, dat eerst een weinig verlegen, maar na een paar dagen zeer vrijmoedig met hem omging, omdat haar al spoedig gebleken was, dat hij een waar gentleman was.

Zij had dit gemerkt, toen zij op een vroegen

ochtend bezig was toebereidselen te maken voor een zeebad. Wegens gebrek aan badkoetsjes deed zij dat eenvoudig op het strand, hetgeen zonder bezwaar kon geschieden, daar mijlen in den omtrek geen levend wezen viel te ontdekken.

Maar op dien ochtend, toen zij zich nog niet van al hare kleeren ontdaan had, was plotseeling op het duin de gestalte van den tourist verschenen en het meisje met haar figuur geen raad wetend, had haastig haar badmantel gegrepen en zich die om de schouders geworpen.

De tourist echter had haar toegewenkt rustig te blijven waar zij was, had handdoek en badpak, welke hij bij zich droeg, opgenomen en was op eenige Kilometers afstand, waar hij niets van haar en zij niets van hem kon zien, gaan baden.

Dat was het eigenlijke begin geweest van hun vriendschap. Sedert dien tijd geneerde het meisje, dat Violet Higgins heette en afkomstig was uit een dorpje uit Yorkshire, zich niet meer voor den knappen man. Hij zorgde er altijd voor nimmer op het strand te verschijnen, wanneer zij toebereidselen maakte voor haar dagelijksch bad, maar wanneer zij gereed was en het strakke tricot over de slanke leden had getrokken, zong zij het hoogste lied uit en dat was het teeken voor den tourist om te verschijnen te komen. Aldus bleven zij vaak een uur met elkaar keuvelen, alvorens het meisje het zilte nat inhuppelde.

Gewoonlijk zaten zij in een zandkuil of tegen een rots geleund in zee te kijken, of wel zij vertelde haar levensloop, die overigens eenvoudig genoeg was, daar zij reeds vroeg haar ouders had verloren en in dienstbetrekking was gegaan. Haar leventje was tamelijk zorgeloos en prettig voorbijgegaan, behalve gedurende een tijdperk van een half jaar ongeveer, toen zij als kamenier in betrekking was geweest bij een zekere dame, Miss Kitty Potter genaamd, die haar slecht behandeld had en van wie zij zulke rare dingen vernomen had, dat zij op een gegeven oogenblik was gevlucht, om nimmer meer bij haar terug te keeren.

Als zij vertelde had haar metgezel geen oog van de jonge, bekoorlijke gestalte af en het was dan ook een lust voor de oogen haar te zien zitten met haar groote donker blauwe oogen in het blanke, blozende, ovale gezichtje en met niets anders dan het strakke tricot aan, dat haar jeugdige, maar zeer goed gevormde gestalte nauw omsloot.

Het meest echter was haar metgezel aan het woord. Zij hing dan aan zijn lippen, want hij was een goed verteller, terwijl tevens bleek, dat hij over bijna de geheele wereld rond gezworven had.

Op zekeren dag, nadat hij haar weer een paar avontuurlijke verhalen had gedaan,

kon zij zich niet weerhouden in het gastenboek van het hotel na te zien, hoe hij heette.

Zij was er echter niet veel wijzer door geworden.

Op zijn persoonlijk verzoek had zij hem steeds aangesproken als Sir Phil en nu had zij in het boek gelezen, dat hij Phileas Baxter heette en uit Londen afkomstig was. Wat de naam Scotland Yard beteekende, dat wist zij niet, maar zij dacht dat het gebouw of de buurt, waar hij woonde, dien naam droeg.

Het zou echter niet zoo heel lang meer duren, vóór zij wist wat die naam beteekende.

Op den avond van den dag, waarop zij in het gastenboek had nagekeken hoe haar metgezel heette, zat deze in zijn kamer voor het open raam te lezen. Het was nog niet geheel donker en de witte streep die de branding op het strand trok, was nog duidelijk te zien.

Het scheen, dat de knappe tourist daar meer oog voor had dan voor het boek, dat hij in zijn hand hield, want hij had het ondersteboven vóór zich en merkte het niet eens.

Zijn gedachten vertoefden bij het meisje, waarmee hij elken dag gesproken had en dat voor hem op het oogenblik meer beteekende dan wat ter wereld ook. Toch scheen hij in ernstige gedachten verdiept, want een diepe, verticale rimpel doorploegde zijn voorhoofd vlak boven den rechten neus en zijn fraai besneden lippen waren vast opeengesloten. Ook zijn licht grijze oogen hadden iets van hun helderheid verloren. Zij staarden eenigszins somber voor zich uit, hoewel er nu en dan een gloed in scheen als van staal.

Eindelijk stond hij op en wandelde een paar maal de kleine kamer op en neer, toen schudde hij zich als een natten poedel en liet zich weer in den luie stoel voor het venster zakken.

„Onzin,” mompelde hij voor zich heen, „dat is iets waaraan ik niet meer denken mag, dat is voor mij taboe en ik wil er dan ook niet meer aan denken. Het eenige, dat me verbaast is echter, hoe het mogelijk is, dat ik, die zonder overdrijving kan zeggen, dat ik de schatrijkste peeresses van Engeland aan mijn voeten heb zien liggen en ze heb versmaad, hetgeen me niet zóoveel gekost heeft, — hier maakte hij met vinger en duim een snappende beweging, — nu verliefd word op een eenvoudig meisje, dat niets anders heeft dan een lief gezichtje en een verrukkelijk figuurtje. Het leert weer eens voor de zooveelste maal, dat de liefde blind is. Maar toch zal ik het oog op haar houden, want ik zou niet graag willen, dat het lieve kind iets overkwam, dat haar ongelukkig naar ziel of lichaam zou kunnen maken.

„Ik zal haar vragen mij geregeld te schrijven en haar daartoe geregeld mijn adres doen toekomen, want ik voel het, dat ik hier gauw

vandaan moet, nu er nog niets gebeurd is, en het dus nog niet te laat is."

Het was vroeg nacht in Antibes en een uur later lag de knappe tourist reeds geruimen tijd op één oor, evenals Violet Higgins, die op hetzelfde oogenblik, dat de knappe tourist aan haar dacht, over hem gepeinsd had.

„Phileas Baxter," zoo had zij half luid voor zich zelf herhaald, „ik kan niet zeggen, dat ik het een mooien naam vind. De drager van den naam is veel mooier en in ieder geval veel interessanter." Ook zij scheen door ernstige gedachten te worden geplaagd, want hare oogen hadden ook ietwat somber naar de steeds aanrollende branding op het onder haar liggende strand gekeken. Toen had ook zij het hoofd geschud, alsof zij een dwaze gedachte wilde verjagen:

Nog even had zij voor het open venster vertoefd, maar toen een koele windvlaag haar blanke leden, die slechts door het dunne batissten nachthemdje waren bedekt, had doen huiveren, had zij het licht uitgedraaid en was zij tusschen de koele lakens geschoven, om te droomen van zand en zee en golven en... nog van wat anders.

Den volgenden ochtend, toen zij met haar wollen badmantel om, de trap afging, om te gaan baden, — want zij had sinds eenige dagen de gewoonte aangenomen, om zich reeds op haar kamer in badpak te kleeden, — zag zij de hotelier, een eenvoudige, oude man, die vroeger op zee gevaren had, op een zwart dienblad een telegram naar boven brengen. Zij had zich op het zien van de bekende, gele enveloppe vaag verwonderd voor wien dat telegram wel bestemd kon zijn, maar toen zij dien ochtend tevergeefs op haar metgezel wachtte, begreep zij, dat het voor niemand anders dan den heer Baxter kon geweest zijn. Toen zij daaraan dacht was het alsof zij een schok kreeg.

Zou hij weggeroepen worden? Maar het volgende oogenblik had zij zich hersteld en onder het zingen van het hoogste lied, dat in de klare ochtendstilte over het verlaten strand jubelde, was zij de branding tegemoet geloopt en dompelde zij zich in het zilte nat, dat haar jonge leden verfrischte en versterkte.

Intusschen was het telegram onder de deur van den heer Baxter geschoven en deze had de gele enveloppe, toen zij daar zoo op den grond lag, met eenig wantrouwen bekeken.

„Wie kon hem nu in 's hemelsnaam hier telegrafeeren?"

Door nieuwsgierigheid gedreven, had hij het couvert opengemaakt en de weinige woorden, die het bevatte, gelezen. Toen was hij met een wolk op zijn hoog voorhoofd voor het venster gaan staan om juist waar te nemen, dat Violet Higgins over het strand huppelde.

Hij oogde het ranke figuurtje na, tot het in de golven plonsde, keerde zich toen om en gaf zich zelf een kletsenden slag tegen het voorhoofd.

„Wat maakt een mensch zich het toch moeilijk," mompelde hij voor zich heen. „Daar ga ik naar een stil badplaatsje om eens goed uit te rusten; ik vind wat ik zoek, rust en toch prettig gezelschap en terwijl dit alles een heel poosje had kunnen duren, komt me dit telegram nu roet in het eten strooien en dat alles door mijn eigen schuld.

„Hoe ben ik toch in naam van alles wat dwaas is, op het zotte denkbeeld gekomen om me hier onder den naam van den man, die zich heeft ingebeeld mijn aartsvijand te zijn, in te schrijven? Hoe kom ik er toe? Achteraf is het te dwaas om los te loopen. Ik had wel op m'n vingers kunnen uitrekenen, dat dat op een ongeluk moest uitloopen, hoewel ik niet gedacht had aan zoo iets."

Nogmaals las hij hetgeen op het telegram stond en begon te glimlachen. Het luidde:

Hoofd-Inspecteur Baxter, vertoevende: Antibes, Hotel Al Cancellario,

Verzoeken onmiddellijk wegens dringende aangelegenheid naar Florence te komen. Strengste geheimhouding. Spoed!"

Het telegram was ondertekend door den bekenden professor dr. Ciatti, directeur van de Koninklijke Musea en kunstverzamelingen te Florence.

„Wat voor dringende aangelegenheden kunnen er in Florence zijn voorgevallen?" dacht hij bij zichzelf, „in die rustige, prachtige stad, waar de kunst van het verleden een grootere rol speelt dan het leven van den tegenwoordigen tijd?"

De naam van den afzender van het telegram deed vermoeden, dat er sprake was van een gewichtige museumaangelegenheid.

Natuurlijk betrof het een of andere diefstal, anders zouden zij zijn hulp niet hebben ingeroepen.

Even moest hij lachen om het idee, dat hij voor Baxter werd aangezien, hij, die juist het tegenovergestelde was en slechts dien naam had aangenomen om zijn eigen naam te kunnen verzwijgen en uit pure overmoed dien van zijn vijand had aangenomen.

„Hoofd-inspecteur Baxter, herhaalde hij bij zich zelf wederom in een lach schietend, ik, Lord Edward Lister, alias John Raffles! Hij moest het eens weten!"

Toch zou dit zoo'n onmogelijkheid niet zijn geweest. Toen hij zich onder dien naam in het gastenboek had ingeschreven, had het niet lang geduurd of een nauwkeurig journalist, die eens in het kleine badplaatsje was komen neu-

zen, had dien naam gelezen en had, zonder er iemand iets van te zeggen, een berichtje gemaakt voor zijn blad, waarin in even zoovele woorden werd gezegd, dat in Antibes niets meer of minder dan een wereldberoemd man was afgestapt, die zich vooral onderscheiden had in zijn strijd tegen het inbrekers-genie Lord Lister.

Maar Raffles, die hier in Antibes alleen van de natuur genoot, flink uitrustte en slechts conversatie hield met Violet Higgins, was dit blad nimmer onder de oogen gekomen en had dus nooit aan een bekend- worden van zijn persoon gedacht.

Maar nu zag hij het voor zich en hij vermoedde de oorzaak.

Hij herhaalde: „Stommeling, die ik ben!”

Maar daarmee was de zaak niet afgedaan. Hier blijven kon hij in geen geval. Wanneer hij zich niet met het geval wilde inlaten, zou hij toch van hier dienen te vertrekken en zijn spoor zoo goed mogelijk moeten uitwischen. Dat strookte echter weer niet met zijn plannen ten opzichte van Violet Higgins, het lieve meisje, dat hij in geen geval uit het oog wilde verliezen.

Er moest dus iets anders worden gedaan.

Hij dacht er lang over na en eindelijk kwam hij tot de conclusie dat hij maar naar Florence moest gaan. Hij had nu eenmaal A gezegd en moest nu maar B zeggen ook. Hij kon het niet ontkennen, dat na deze langdurige rust een avontuurtje hem ten zeerste aantrok, vooral nu het waarschijnlijk het opsporen betrof van een museum-dief. Dat was weer eens de zaak van een anderen kant bekijken. Tot dusverre was hij meestal het opgejaagde wild geweest. Nu kon hij de rollen wel eens omdraaien. In ieder geval zou het een goede oefening zijn, hij zou er allicht weer wat van leeren, dat hem later kon te pas komen en tevens hield het zijn spieren los; het zou een goede oefening zijn.

Na zijn ontbijt begaf hij zich daarom naar beneden en ontmoette daar juist Violet Higgins, die van het strand terugkeerde, stralende als een jeugdige koningin in de volle schoonheid van haar frissche jeugd en bekoorlijkheid.

Raffles nam afscheid van haar, maar beloofde spoedig van zich te laten hooren. Bovendien gaf hij haar te verstaan goed de kranten na te kijken, daar het niet onwaarschijnlijk was, dat zij erin nu en dan iets van hem zou vernemen.

Violet stond het huilen nader dan het lachen, maar zij hield zich evenals Raffles dapper en het afscheid viel nog al mee.

Dienzelfden dag laat in den avond kwam Raffles te Florence aan, zocht daar een hotel op, informeerde waar de zender van het telegram woonde en besloot er den volgenden ochtend onmiddellijk heen te gaan.

Signor Ciatti bevond zich in de wereldberoemde Galerij, toen Raffles zich aan zijn villa liet aanmelden.

Maar nauwelijks had hij den bediende den naam van inspecteur Baxter genoemd, of deze wenkte een voorbijrijdend huurrijtuig, — taxi's waren daar blijkbaar nog een zeldzaam verschijnsel, — en verzocht Raffles, dadelijk naar het Museumgebouw te rijden, waar de directeur op hem wachtte.

Het was juist een dag, waarop het Museum gratis toegankelijk is voor belangstellenden; toen Raffles voor den ingang uitstapte en de zuilengalerij betrad, die een soort van voorportaal vormt, stroomde een bonte, internationale menigte naar de deur.

Alle zalen waren gevuld met publiek.

Geleid door den bediende, liep de Grootte Onbekende een lange rij prachtige vertrekken door. De kostbare, met goud versierde plafonds van deze zalen, de kunstig ingelegde vloeren, het artistieke houtsnijwerk der deuren — dit alles scheen slechts als omlijsting te dienen.

Alle wanden waren van boven tot beneden met schilderijen behangen, waarvan elk stuk, in een zware lijst gezet, een vermogen vertegenwoordigde, vele zelfs het vermogen van een millionaire.

Bijzonder vol was het in de ronde zaal der Galerij, waar het voornaamste sieraad van de geheele verzameling hing — de beroemde Madonna van Rafaël.

Toen Lord Lister met snelle schreden hier voorbij liep, drong door de wijdgeopende, hooge deuren een luïd gegons van bewondering in zijn ooren. In alle mogelijke talen hoorde men uitroepen van verbazing en verrukking.

In de onmiddellijke nabijheid van deze zaal bevonden zich de vertrekken, waarin het secretariaat was gevestigd en het ambtsvertrek van den directeur van het Museum, waar Raffles nu binnentrad.

De directeur, een bejaarde, eerwaardige heer met den karakteristieken kop van een geleerde, begroette hem.

„Ik dank u zeer, dat gij onmiddellijk gevolg hebt gegeven aan mijn verzoek,” zei hij. „Wij bevinden ons hier in de grootste moeilijkheden en ik geloof, dat gij alleen, geëerde heer Baxter, ons in dit geval kunt helpen.”

„Als de bescheiden krachten van een Engelschen detective de kunst van dienst mogen zijn...”, antwoordde Raffles glimlachend.

„Het betreft hier een misdaad, die voorbeeldoos brutaal is,” vertelde de directeur. „Om kort te zijn: het gaat om onze kostbare Madonna van Rafaël.”

„Die heb ik toch zoeven in het voorbijgaan vluchtig gezien,” meende Raffles.

„Ja, dagelijks zien honderden en duizenden menschen haar,” antwoordde professor Ciatti,

„en toch — en toch is dat, wat de menigte bewondert, niet de Madonna van Rafaël, maar iets anders.”

Een kreet van verbazing ontglipte onwillekeurig aan de lippen van den Grooten Onbekende. En hetgeen hij hoorde, was dan ook zeer merkwaardig.

De Madonna van Rafaël had zich sinds onheuglijke tijden in het bezit van het Florentijnsche Museum bevonden.

Als bijzonder kostbaar stuk werd dit schilderij nog gestrenger bewaakt dan de andere schatten, ja, het stonds zelfs onder persoonlijk toezicht van den directeur.

De minste beschadiging van het schilderij of zelfs van de omlijsting moest den directeur onmiddellijk worden gemeld. Elken Zaterdag werd door hem persoonlijk het schilderij nauwkeurig onderzocht.

Op zekeren dag overviel hem bij deze bezichtiging een vreemde gewaarwording. Al was hij ook in den loop der twintig jaren, gedurende welke hij in dienst was van de Koninklijke verzameling te Florence, vrijwel gewend geraakt aan het genie van Rafaël, toch kon hij niet nalaten, de Madonna telkenkeere opnieuw te bewonderen.

Maar dezen keer was die bewondering gemengd geweest met eigenaardige gewaarwordingen.

Het was hem alsof de trekken der Madonna weinig, heel weinig, voor niemand merkbaar, waren veranderd, alsof de achtergrond, die de wonderbare gestalte omgaf, een ander karakter had gekregen.

Het was Rafaël en toch ook weer niet de door God begenadigde kunstenaar, het was niet volkomen deze groote meester, of misschien nog iets meer, de Madonna van Rafaël en nog iets anders. . . .

Professor Ciatti bracht een geheelen dag alleen met het schilderij door. En toen hij des avonds, bleek en uitgeput, de ronde zaal van het schilderijmuseum verliet, stond het vreeselijke feit bij hem vast:

De Madonna van Rafaël was geruild!

Hij vertrouwde eerst zijn eigen oogen niet!

En toch — het was zoo!

Hoe was het mogelijk, dat binnen deze acht dagen het zoo streng bewaakte schilderij was weggehaald en een goede copie er van op zijn plaats kon zijn opgehangen?!

En dat men hier te doen had met een vervalsching, een zeer handige vervalsching, stond voor professor Ciatti vast. Slechts een bekwaam schilder, ja, alleen een beroemd meester kon dit schilderij zóó copieeren, dat het geen enkelen der talrijke bezoekers van het Museum was opgevallen.

En nog iets was den directeur duidelijk: eenmaal zou de verwisseling ontdekt worden en dan was het gedaan met hem, met zijn ge-

heele bestaan! Hij alleen zou, volgens het oordeel der wereld, het schilderij vervalscht kunnen hebben, of de omruiling toegestaan.

Zoedoende liep hij groot gevaar, voor het gerecht en in de gevangenis te zullen komen. In de eerstkomende weken zou te Florence een internationale conferentie tot instandhouding van kunststukken worden gehouden en het was zoo goed als zeker, dat dan de verwisseling van het beroemde schilderij ontdekt zou worden.

Vóór het zoo ver kwam moest er dus raad worden geschapt. Lang had Signor Ciatti er over nagedacht wat hij zou doen. De Italiaansche politie in den arm nemen durfde hij niet, uit vrees, dat de diefstal dan bekend zou worden. Hij had om deze reden de Questura er dan ook niet van in kennis gesteld.

Op zekeren dag had hij in een dagblad gelezen, dat zich de wereldberoemde hoofd-inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard te Londen op een vacantie-reis te Antibes bevond en plotseling was het hem te binnen geschoten, dat hij dezen bekenden speurder wel zou kunnen vragen het onderzoek in deze kwestie op zich te willen nemen. Hij vertrouwde er op, dat het dan tevens een geheim zou blijven.

Toen Raffles dit alles hoorde, knikte hij tevreden met het hoofd. Dat was juist de voorwaarde die hij er aan had willen verbinden. Stilzwijgendheid. En nu de directeur dat zelf zoo graag wilde, begreep hij, dat hij, zonder vrees voor verraad het geval wel eens kon gaan onderzoeken. Temeer daar Signor Ciatti, die persoonlijk zeer gefortuneerd was, een aanzienlijke som beschikbaar stelde, indien het schilderij werd opgespoord.

Nadat Raffles al deze bijzonderheden vernomen had, gaf hij zijn lastgever te kennen, dat hij zich wel met het onderzoek wilde belasten, maar gaf tevens te verstaan, dat het lang niet zeker was, dat hij zou slagen en dat het in ieder geval wel geruimen tijd kon duren, alvorens hij iets bereikte.

Signor Ciatti ontveinsde zich dit niet, maar sprak zijn hoop en vertrouwen uit, dat de schranderdheid van den politie-beambte het van de sluwheid van den dief zou winnen en bedankte Raffles reeds bij voorbaat in vurige bewoordingen voor diens toegezegde hulp.

Peinzend verliet de Grooten Onbekende den directeur van het Museum.

Hij haatte het plegen van dergelijke diefstallen. Wel had hij indertijd het beroemde schilderij van Murillo ontvreemd¹⁾, maar dat was geweest om een weddenschap te winnen en hij had het reeds lang weer terugbezorgd; uit een museum had hij anders nog nooit iets gestolen.

¹⁾ Zie no. 528: „De Zilveren Apostel”.

Want hij was er van overtuigd, dat de kunstschatten van dergelijke inrichtingen juist den armen kosteloos genot verschaffen, zooals zich dat anders slechts millionnaires kunnen veroorloven.

Hij begreep zeer goed, dat men hier niet met een gewonen dief te doen had. En hij besloot aan de vervolging zijn beste krachten te wijden.

Voorloopig ontging het hem nog ten eenenmale hoe de diefstal, of beter gezegd de omruiling had kunnen plaats vinden.

Hij wist hoe streng de schilderijen werden bewaakt.

Om een groot, zwaar schilderij, dat met een solied slot aan den muur was bevestigd, van zijn plaats te krijgen en daarvoor een ander neer te hangen, dat er precies op geleek — dat was een meesterstuk, dat alle andere boevenstreken verre overtrof.

Maar hoe den dief te vinden?

Tot dusverre hadden alle nasporingen, welke de directeur in alle stilte in het werk had gesteld, niets gegeven, totaal niets!

De inlichtingen, welke hij had ingewonnen omtrent de personen, die het Museum het meest bezochten, hadden ook tot niets geleid. Het heette, dat gedurende de laatste weken, waarin Florence overstromd werd door vreemdelingen, als bijzonder drukke bezoekers van het Museum slechts twee personen waren opgevallen: een jonge man en een dame met een zeer voornaam uiterlijk.

Beiden schenen veel verstand te hebben van oude kunst, terwijl de jonge man een knap schilder bleek te zijn. Want, nadat zij een paar malen de Galerij als gewone bezoekers hadden rondgewandeld, kwam er van de zijde van den jongen man een aanvraag binnen om enkele oude meesterstukken te mogen copieeren. Hiertoe was gereedelijk toestemming gegeven.

Maar de jonge man had alleen met voorkennis van den directeur een klein schilderij nageschilderd en was daarop onmiddellijk weer vertrokken. Ook de dame had naar alle waarschijnlijkheid Florence reeds verlaten, want sinds eenige weken had men haar niet meer gezien.

In gedachten verdiept, liep Raffles langs den oever van de Arno, langs de Lungarno, de mooiste straat van Florence met haar voorname hotels en het schilderachtige uitzicht op de heuvelen en bosschen.

Plotseling hoorde hij luidkeels roepen: „Giornale di fera!” — „Avondblad!” — „Het lijk in de Cascinen!”

Een courantenjongen kwam Raffles tegemoet met een bundel avondbladen onder den arm. De Grootte Onbekende gaf hem een koperen muntstuk en kocht een nummer.

Wat hij daarin las, was niet bijzonder be-

langwekkend; de zaak scheen een zeer alledaagsch geval te zijn. In het stadspark van Florence, in de zoogenaamde Cascinen, was het lijk gevonden van een mannelijk persoon, die herkend was als zijnde Carlo Pasini.

Pasini was ongeveer dertig jaar oud, ongehuwd en een onbeduidend handelaar in oudheden of eigenlijk een tusschenpersoon; een van die figuren, van wie het in Florence weemt en die het den vreemdelingen soms zeer lastig maken.

Pasini was een tamelijk verlopen sujet, hij dronk en speelde en moest nog in de allerlaatste dagen een vrij aanzienlijke som hebben verloren, die zijn gewone inkomsten verre overschreed. Vanwaar hij dat geld had, was onbekend.

Zooals de bureu van Pasini beweerden, moest de nu overledene een rijke beschermer hebben gehad, een Amerikaan. De vermoorde had dikwijls gepocht, dat hij van dezen zoo veel geld kon krijgen als hij maar wilde.

Maar ondanks deze snoeverij verkeerde Pasini voortdurend in groote geldverlegenheid en daarin zou dan ook wel de oorzaak van zijn zelfmoord liggen, meende men.

Dat Pasini niet het slachtoffer was geworden van een misdaad, maar door zelfmoord om het leven was gekomen, had een geneeskundig onderzoek, dat onmiddellijk was ingesteld, be-
wezen.

Het lijk had een diepe steekwonde.

Er naast lag de dolk, waarmede de ongelukkige zich zelf van het leven had beroofd. In de zakken van den doode vond men 3 Lire 70 centesimi aan kopergeld en een gouden horloge.

Raffles stond tegen de steenen borstwering geleund en hield de courant in zijn hand. Er was eigenlijk niets opvallends in dit bericht en toch — waarom bleven zijn gedachten, die nog zoeven met den diefstal van het schilderij waren vervuld, zich nu hiermede bezighouden?

Opeens doorkliefde een gedachte het brein van den Grooten Onbekende, zoo scherp en helder als een bliksemstraal.

Raffles kon zichzelf niet verklaren waarom. Maar hij wist opeens met groote zekerheid dat tusschen de beide gebeurtenissen, welke hij dezen dag te weten was gekomen, tusschen den schilderijendiefstal en het gevonden lijk, eenig verband moest bestaan.

Hij vatte het besluit, het spoor van den vermeenden zelfmoord verder te volgen.

In het lijkenhuis was de doode niet meer. Als had de politie er haast mee gemaakt om het lijk kwijt te raken, was het lichaam van Pasini nog dienzelfden dag ter beschikking gesteld van zijn familie.

Men toonde Raffles het wapen waarmede de handelaar in oudheden den zelfmoord zou hebben gepleegd.

Het was een eenvoudige dolk, zooals de

Italianen die dikwijls gebruiken bij vechtpartijen, maar bij nader onderzoek van het wapen ontging het den scherpen blik van den Grooten Onbekende niet, dat de dolk langen tijd ongebruikt gelegen moest hebben.

Hij ontdekte ook eenige vingerafdrukken op het heft en deze sporen wezen er met alle zekerheid op, dat zij door een persoon waren achtergelaten, die niet gewend was, er mee om te gaan.

Raffles zag duidelijk voor zijn geestesoog, hoe het wapen was vastgehouden en dat was hem voldoende om de overtuiging te krijgen, dat de handelaar in oudheden, Carlo Pasini, door een ongeoeffende, v r e e m d e hand was vermoord.

Den volgenden dag vervoegde zich bij de oude moeder van den vermoorden Pasini een man met een klein, houten kistje, dat hij met een riem over den schouder droeg. Men zag dadelijk aan zijn uiterlijk, dat hij kleine sieraden in het kistje had, zooals die veel in de straten van Florence te koop worden aangeboden.

De koopman sprak dialect en gedroeg zich famelijk brutaal.

Met luide stem verlangde hij van de oude vrouw, dat zij hem 25 lire zou betalen, die haar zoon hem schuldig zou zijn gebleven.

„Die schurk, die bedrieger!” schreeuwde de man, „vijf en twintig lire is hij mij schuldig. Als ik ze niet krijg, sla ik de vensters in!”

Nu begon de Italiaansche vrouw van haar kant ook te schelden. Een half uur lang duurde dit geschreeuw en gevloek, maar eindelijk begreep de oude vrouw, dat de man niet zoo gemakkelijk weg te krijgen was en riep:

„Wat wil je dan? Ik heb geen geld. Mij heeft hij nooit wat gegeven; Carlo kreeg alles. Ga naar hem, misschien betaalt hij je het verschuldigde!”

„Wie?” vroeg de woedende koopman.

„Wel, die vervloekte Amerikaan uit het hotel Bellevue; aan hem en zijn geld heb ik het nu te danken, dat mijn zoon Carlo de hand aan zichzelf heeft geslagen. Ga naar hem, en maak, dat je wegkomt!”

Bij deze woorden sloeg de vrouw de deur dicht.

De koopman bleef een oogenblik staan, daarop sprong hij vlug op en begaf zich met haastige schreden naar het bedoelde hotel.

Daar verzocht hij den portier zoo beleefd en onderdanig om vergunning, den rijken Amerikaan te mogen spreken; hij vertelde, dat hij de vriend van Carlo Pasini was en den Amerikaan eenige belangrijke mededeelingen had te doen. De goedge portier liet den koopman door en riep een der kellners toe:

„Breng dien man naar mr. Kinley.”

Toen Raffles — want, zooals de lezers be-

grepen zullen hebben was de koopman niemand anders dan de geniale meesterdief — boven was, moest hij eenige minuten op den Amerikaan wachten.

Deze had juist bezoek.

Nauwelijks was de kellner verdwenen, of Raffles legde zijn oor tegen de deur en hoorde nog het laatste van een gesprek:

Naar de stemmen te oordeelen sprak een oudere heer.

„Hoor eens Dent, ik moet het hebben, ik moet versta je; het moge kosten, wat het wil.”

„Maar dat is onmogelijk,” antwoordde een tweede, jongere mannenstem.

„Ik bied je tienduizend francs!”

„Het gaat niet,” antwoordde de jongere op kalmen toon.

„Ik bied je vijftien, twintigduizend!” riep de oudere heer opgewonden.

„Neen, ik doe het nu ook niet voor honderduizend,” klonk het antwoord. „Bedenk eens....”

De stem ging over tot een gefluister. Raffles hoorde niets meer.

Hij bleef nog eenigen tijd ingespannen luisteren, onderwijl zijn oogen goed den kost gevend, teneinde niet door een kellner of kamermeisje op luisteren te worden betrapt, maar hoe hij zich ook inspande, van een gesprek was niets meer op te vangen. Eindelijk hoorde hij eenige bewegingen in de kamer en hij begreep, dat de bezoeker aanstalten maakte om te vertrekken.

Hij haastte zich naar een bank, die op eenigen afstand van de kamerdeur in de gang stond, ging daar op zitten en nam een onverschillige houding aan.

Daarop ging de deur open en een jonge, elegant gekleede man liep haastig de gang door. Een vluchtige blik was den Grooten Onbekende voldoende om zijn trekken goed op te nemen.

De jonge man zag er volkomen uit als een man van de wereld, maar Raffles zag dadelijk, dat deze uiterlijke chic van eenigszins verdachten aard was.

„Wat wenscht gij!” klonk op dit oogenblik een stem naast hem.

„Genadige Signore,” begon Raffles en bijna uitte hij een kreet van verbazing, want dien Amerikaan, die daar voor hem stond, kende hij — maar onder een anderen naam! Die man heette niet Kinley.

Onmiddellijk echter bedwong hij zijn verwondering en op onderdanigen toon vervolgde hij:

„Wilt gij mooie, oude dingen kopen, signore? Echte antieke stukken?”

„Laat eens kijken, wat gij hebt,” riep de Amerikaan uit en ging, gevolgd door Raffles, de zitkamer binnen.

De Groote Onbekende begon met hem over

antieke meubelen, porselein en schilderijen te praten. De Amerikaan luisterde vol aandacht, wilde de dingen zien en beloofde, goed te zullen betalen.

„Ja, genadige Signore," riep de koopman, „ik weet dat gij goedhartig zijt. Mijn vriend, die arme Carlo Pasini, heeft het mij altijd wel gezegd."

„O, zoo? Hebt gij Pasini gekend?" vroeg mr. Kinley, schijnbaar volkomen kalm, maar het ontging niet aan de scherpe ooren van Raffles, dat zijn stem onzeker was.

„Nu, goed, goed, wij zullen zien. Kom morgen terug. Vandaag heb ik geen tijd," zei de Amerikaan, terwijl hij opstond.

Toen Raffles op straat was gekomen, gaf hij zich geheel aan zijn gedachten over.

„Kinley? Kinley? Hoe was hij er toe gekomen, hier in Florence, in deze rustige, vreedzame stad, een valschen naam aan te nemen. Dat moest een reden hebben!

Raffles had den Amerikaan op den eersten blik herkend. Dikwijls genoeg had hij diens portret gezien en zijn naam in couranten gelezen. Ja, zelfs vaker dan de namen van andere Amerikaansche multi-millionnaires, want de ijdelheid en zucht naar roem van dezen man waren bijna even groot als zijn rijkdom.

Charles C. Talbott ging door voor een der rijkste onder de opperste tienduizend in Philadelphia. Hij was beroemd door zijn weldadigheidszin en om zijn reusachtige kunstverzamelingen. In verschillende steden van Amerika en Europa bezat hij prachtig ingerichte huizen, want hij reisde zeer veel.

Wat bewoog Charles C. Talbott, dezen ijdelsten van alle millionnaires, ertoe om in Florence den naam Kinley te dragen? Wilde hij zich door zijn incognito misschien rust verzekeren en lastige bedelaars op een afstand houden?

Maar ook onder den naam Kinley stond hij in hotel Bellevue bekend als Amerikaansch millionnaire en werd hij door allerlei soort kooplieden, bedelaars en verzamelaars lastig gevallen!

Raffles zag iets raadselachtigs in de handelwijze van Charles C. Talbott en dit raadsel moest opgelost worden. Hij was nu opmerkzaam geworden op den millionnaire en hij wilde dezen niet zoo spoedig uit het oog verliezen.

Ook moest hij zien te weten te komen wat die Mr. Dent, die hij in de gang van het hotel een oogenblik had kunnen waarnemen, uitvoerde. De man was chic gekleed, maar droeg zijn kleeren, alsof hij zich daarin slecht op zijn gemak gevoelde.

Dat waren er dus al twee. Eigenlijk al drie, als men den vermoorden Pasini meerekende. Er zouden er nog wel méér komen. Het was zaak, dat hij die allen goed uit elkander hield.

Nu was Raffles gewoon om gezichten te onthouden, maar daar hij begreep, dat hier de uiterste voorzichtigheid en nauwkeurigheid werd vereischt, besloot hij een zekerder methode te volgen, dan alleen op zijn geheugen te vertrouwen.

In zijn bagage bevond zich een fotografietoestel. Niet een gewone kodak, zooals die zooveel door reizigers en touristen wordt gebruikt, maar een apparaatje, zóó klein en handig, dat het gemakkelijk in de palm van de hand kon worden gehouden. Het was niet grooter dan een damesbroche en daar er een lange speld aan was bevestigd kon men het als dasspeld op een das steken. Onder de das werd dan een dunnen metaaldraadontspanner gevoerd, waarvan de knop onder uit het vest kwam, zoodat men, door daar ongemerkt op te drukken, den sluiters van het kleine, maar uiterst scherp werkende lensje kon openen en sluiten, aldus opnamen makend, zonder dat de gefotografeerde daar ook maar het minste vermoeden van had.

Het resultaat was altijd een uiterst kleine foto van niet grooter dan een vierkante centimeter, maar daar de beeldjes zoo uiterst scherp waren, kon men ze wel twintig maal lineair vergrooten, waardoor flinke foto's ontstonden, waarop de gefotografeerden zeer goed te herkennen waren.

Raffles dankte zijn goed gesternte, dat hij er aan gedacht had zich een dergelijk fijn instrumentje aan te schaffen.

Het eerste wat hij deed was naar zijn hotel gaan, om het toestel te halen en aan zijn das te bevestigen. Tevens haalde hij een handkoffertje en ging toen weer de straat op.

De Groote Onbekende verdween voor een oogenblik onder de brug van de Arno, die in de buurt van hotel Bellevue was en toen hij weer te voorschijn kwam, had hij zijn handkoffertje en zijn kistje met snuisterijen niet meer bij zich. Daarvoor in de plaats droeg hij een mandje met viooltjes in de hand, terwijl zijn gelaat onherkenbaar was veranderd.

„Viooltjes, verse viooltjes!" riep hij. Hij zocht een plaatsje bij het hotel, zooals de Italiaansche bloemenverkoopers dat gewend zijn te doen en bood den voorbijgangers zijn koopwaar aan.

Maar hij verloor de vestibule van het hotel geen oogenblik uit het oog.

Er verliep ongeveer een uur, toen Mr. Talbott bij den uitgang verscheen.

Een rijtuig kwam voor, de millionnaire stapte in en reed weg. In snellen draf holde de bloemenverkooper het rijtuig na en sprong er, als een straatjongen, op.

In een der stedelijke plantsoenen, die boogvormig om het binnenste gedeelte van de stad loopen, bleef het rijtuig staan. Talbott betaalde den koetsier en nam zijn weg door de nau-

we, smalle straatjes weer naar het centrum der stad.

Raffles volgde hem ongemerkt.

Hij had geen bloemen meer bij zich en maakte den indruk van een man, die wei geen bedelaar van beroep is, maar slechts af en toe zijn hand ophoudt.

Bij een klein, onooglijk wijnlokaal bleef Talbott staan. Hij keek met een snellen blik om zich heen en verdween in het huis.

De Groote Onbekende volgde hem.

Het wijnhuis bestond uit een vrij groot vertrek en een achterkamertje. De kastelein zat bij het buffet en schreef langzaam en met inspanning in zijn boek. Het was in den namiddag; geen enkele bezoeker bevond zich in het lokaal.

Raffles bestelde een halven liter goedkopen landwijn en ging in een hoekje zitten. Nadat hij een glas had gedronken, legde hij zijn hoofd op de armen en sliep schijnbaar in.

Hij wist, dat Talbott in het aangrenzende achterkamertje moest zijn. Maar hij wilde geen achterdocht opwekken en bleef geduldig zitten.

Opeens hoorde hij zachte schreden. Zonder zijn houding van slapenden drinker te veranderen, nam Lord Lister snel de drukknop van zijn fototoestel in de hand. Op dit oogenblik ging Talbott hem voorbij en achter hem kwam een dame, die haar sluier had opgeslagen, zoodat men haar buitengewoon mooi gelaat kon zien.

Ongemerkt richtte Raffles de lens van zijn toestel op het tweetal. Daarop stond hij geewend op, betaalde den herbergier den wijn en verliet het lokaal.

Hij zag Talbott en diens gezellin, die nu haar sluier had laten vallen, op ongeveer honderd pas afstands in een rijtuig stappen.

Raffles snelde het voertuig na. Maar blijkbaar op bevel van de inzittenden ging het plotseling in vluggen draf, zoodat Lord Lister het rijtuig niet meer te voet kon volgen. Hij sprong weer achter op het rijtuig, maar de dame bemerkte dit en gaf den koetsier een wenk. Deze sloeg met de zweep achteruit en Raffles kon nog juist op het laatste oogenblik afspringen. In razende snelheid verdween het rijtuig uit het oog van Lord Lister.

„Wat zou de aristocratie van Philadelphia zeggen, als men u, Mr. Talbott, in een huurrijtuig op deze wijze door Florence zag snellen?" dacht de Groote Onbekende. „Welke reden heeft hij om dat te doen?"

Toen Raffles den volgenden ochtend volgens afspraak bij den millionnair kwam in het hotel Bellevue, vertelde de portier hem, dat Mr. Charles C. Talbott rechtstreeks naar Londen was vertrokken.

„Gij hebt er dus reden toe, voor een bescheiden handelaar in oudheden te vluchten, Mr. Talbott", mompelde Raffles lachend voor zich heen.

Hij begaf zich nu naar zijn hotel, waar hij in de donkere kamer de opgenomen foto ging ontwikkelen, die werkelijk zeer goed bleek te zijn. Daar het kleine filmpje spoedig droog was, kon hij het dienzelfden avond nog vergrooten en nu bleek, dat de foto duidelijk de gelaatstrekken vertoonde niet alleen van Mr. Kinley alias Mr. Talbott, maar ook van de hem begeleidente, onbekende, schoone dame.

„Zie zoo," zei Raffles tevreden, dat zijn er twee. Nu zullen wij hierachter den juisten datum zetten en de foto beschouwen als de eerste in mijn verzameling. Ik heb er zoo'n vermoeden van dat er nog wel wat meer zullen komen. Ik laat mijn toestel ten minste nooit meer thuis."

Toen hij zijn verschillende schalen en flesschen, die hij gebruikt had, opgeborgen had, ging hij in een luien stoel zitten, stepte een pijp en dacht na over hetgeen hij tot dusverre had bereikt.

Ofschoon hij lang bleef zitten, moest hij ten slotte bekennen, dat hij nog niet veel, eigenlijk niets ontdekt had, dat hem een stap nader bracht tot de museumdiefstal, ja, dat het zelfs twijfelachtig was of Talbott er wel mee in betrekking stond, maar hij besloot zijn oogen goed open te houden en ging niet ontevreden naar bed.

Hij wist, dat het hem niets zou geven, al wilde hij den millionnair volgen, want hij begreep, dat Londen slechts het voorgewende doel der reis was. Nu twijfelde hij er geen oogenblik meer aan, of Talbott stond tot de misdaad in betrekking.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In de Eeuwige Stad.

In het „Internationale tijdschrift voor Beeldende Kunsten” stond op zekeren dag de volgende advertentie:

„Steller dezès is van plan een wetenschappelijk werk over oude Italiaansche schilderijen en hun copieën uit te geven. Hij verzoekt derhalve alle artisten en kunstliefhebbers, welke goede copieën bezitten van oude Italiaansche schilderijen, in het belang der wetenschap, hun adres op te geven bij Professor Ciatti, Florence.”

Toen Lord Lister zich een paar dagen daarna bij professor Ciatti liet aandienen, kwam deze hem tegemoet met een stapel brieven in de hand.

„Uw raad was voortreffelijk, hooggeachte Mr. Baxter”, sprak hij op opgewekten toon. „Deze stapel brieven kwam alleen van artisten, welke in den loop der laatste 40 jaar onze Madonna van Rafaël hebben gecopieerd.”

„Gij weet nu zeker wel, professor, wiens penseel de voortreffelijke copie heeft kunnen vervaardigen, die inplaats van het gestolen schilderij is achtergelaten”, vroeg Raffles.

De professor knikte.

„Het komt mij nu onbegrijpelijk voor,” zei hij, „dat de naam van den schilder mij maar niet te binnen wilde schieten. Onmiddellijk toen ik onder deze talrijke brieven den naam van Professor Grombeck las. . . .”

„Professor Grombeck?!” riep Raffles verast uit.

„Ja,” antwoordde de professor, „kent gij hem?”

„Ongetwijfeld,” hernam Raffles. „Als ik mij niet vergis, is hij van geboorte een Oostenrijker, een zeer bekwaam schilder en kunstkenner. Hij heeft indertijd een kunstreis naar Amerika gemaakt en daar heb ik hem leeren kennen, wat schrijft hij?”

Professor Ciatti overhandigde hem den brief.

„Hooggeachte heer!” schreef de bekende schilder. „Bij dezen ben ik zoo vrij, u mede te deelen, dat ook ik eens een groot Italiaansch doek heb gecopieerd en wel de beroemde Madonna del Granduca van Rafaël, die zich in het Museum te Florence bevindt. De copie is helaas sinds langen tijd niet meer in mijn bezit.

Met de meeste hoogachting

GROMBECK”.

Rome Dante Alighierist.

„Gij gelooft dus stellig, dat Grombeck de copie heeft gemaakt?” vroeg Raffles, nadat hij den brief had gelezen.

„Ja, stellig!” luidde het antwoord. „Ik wilde zelfs dadelijk nadere inlichtingen van professor Grombeck vragen.”

„Ik verzoek u, dat niet te doen”, viel Raffles den professor in de rede. „Ik wilde gaarne, dat gij eenige dagen lang niets zonder mijn voorkennis deedt. Ik vertrek nog heden naar Rome. Mijn adres is postrestant. Als er dus iets bizonders is, meldt mij dit dan dadelijk.”

Spoedig daarna zat de Groote Onbekende in den trein en las de courant, toen plotseling een artikel zijn aandacht trok. Het luidde:

Museum-diefstallen.

Hedenochtend bevatte ons blad het bericht omtrent een nieuwen, belangrijken diefstal, welke in een onzer nationale verzamelingen is gepleegd. Wij vernemen hieromtrent nader:

Dezen keer geldt het een kostbaren Renaissance-spiegel, die eens aan de beroemde Beatrice Cenci heeft toebehoord.

Het laatst was dit kostbare stuk het eigendom van de hertogin der Abruzzen, welke het aan de koninklijke verzameling ten geschenke gaf.

Steeds opnieuw moeten wij erop wijzen, hoe slecht onze musea worden bewaakt. De lijst van de gestolen voorwerpen groeit op onrustbarende wijze.

En het is merkwaardig, dat al deze diefstallen bijna tegelijkertijd worden gepleegd. Heeft men hier te doen met een epidemie of vallen onze kunstvoorwerpen in handen van een wijdvertakte bende?

Maar hoe het ook zij, het wordt tijd, dat er een eind komt aan het bedrijf van deze brutale misdadigers!”

Zoo eindigde het artikel in de courant.

Raffles zat een poosje na te denken.

„Het schijnt inderdaad”, mompelde hij in zichzelf, „dat ik mij in dit land der kunst met de kunst moet bezighouden, maar op een zeer eigenaardige manier.”

Nadat hij in de Eeuwige Stad was aangekomen, bestond zijn eerste werk in het zoeken van een goed hotel; omdat de Engelschman van nature zeer zindelijk is, kan hij niet in elk hotel zijn intrek nemen, om de eenvoudige reden, dat de onzindelijkheid en het ongedierte hem er spoedig zou verjagen.

Raffles kende echter door zijn talrijke relaties een zeer goed adres, dat hij opzocht en in welk hotel, dat door een Hollander werd be-

stuurd, hij weldra zeer op zijn gemak was geïnstalleerd.

Nog vóór hij zich den volgenden dag naar zijn vriend, professor Grombeck, begaf, nam hij op het postkantoor een telegram in ontvangst van professor Ciatti, van den volgenden inhoud:

„Verzoeken u dadelijk te melden bij den museum-directeur van het Quirinaal. Persoonlijk onderhoud noodzakelijk!”

„Dat dacht ik wel”, mompelde de Groote Onbekende. ’t Staat natuurlijk in verband met den nieuwen diefstal.”

In het paleis van het Quirinaal, de verblijfplaats van den Koning, kon Lord Lister slechts na geruimen tijd wachten den directeur te spreken krijgen.

De kunstverzamelingen waren voor het publiek gesloten en onder de beambten heerschte de grootste opgewondenheid.

Al vertegenwoordigde de gestolen spiegel ook geen bijzonder groote waarde, toch was het een ongehoord geval, dat uit de persoonlijke eigendommen van den Koning op klaarlichten dag iets was gestolen.

De directeur was totaal de kluts kwijt.

Door de politie werd huiszoeking gedaan bij verschillende beambten van het Quirinaal-museum, maar niets werd gevonden. De beambte, onder wiens bijzonder toezicht de gesloten glazen kast stond, waaruit de spiegel was ontvreemd, was gevangen genomen.

De Groote Onbekende vernam al deze bijzonderheden van den directeur. Deze hooggeplaatste ambtenaar verzocht den vermeenden inspecteur Baxter dringend om hulp. Hij had van diens verblijf te Florence gehoord en nauwelijks was de diefstal van den spiegel ontdekt, of hij richtte zich tot zijn collega, professor Ciatti.

De directeur zegende het toeval, dat Baxter zich te Rome bevond en de Italiaansche koninklijke beambte aarzelde geen oogenblik, om de geheele aangelegenheid aan Raffles toe te vertrouwen.

Wat nu te doen?

Lord Lister was sinds zijn komst te Florence in een aantal moeilijkheden gewikkeld, tot welker oplossing in het geheel geen gegevens voorhanden waren.

De verwisseling van het beroemde schilderij van Rafaël, de moord op Pasini — want voor Raffles stond het vast dat men hier met een moord te doen had — en nu den diefstal van den kostbaren spiegel. Aan welke van deze drie problemen zou hij zijn krachten en zijn scherpszinnigheid wijden?

Iedere detective zou in zijn plaats beginnen met zich met één dezer drie gevallen bezig te houden. Maar Raffles was een geheel ander mensch.

Hij wist, dat er voor hem geen toeval bestond. De opeenvolgende reeks van zijn ervaringen en avonturen, zooals die zich geleidelijk achter elkander hadden afgespeeld, was voor hem niet, zooals voor gewone menschen, een spel van het toeval.

Zijn instinct deed hem altijd eenig verband vinden tusschen de op zich zelf staande, schijnbaar van elkaar onafhankelijke gebeurtenissen.

En daarom besloot hij nu, om te trachten alle drie misdaden tegelijkertijd op het spoor te komen en, zoo mogelijk, van al deze drie gevallen den dader te vinden.

Toen Lord Lister bij zijn vriend, professor Grombeck kwam, bevond deze zich juist in de Campagna, de groote Romeinsche laagvlakte, waar hij aan een landschapschilderij werkte. Raffles moest een geheel dag wachten, voordat Grombeck terugkwam.

Hij keerde daarom naar het Quirinaal-museum terug en bestudeerde daar de zaal en de glazen kast, waaruit de spiegel was gestolen.

Maar hij kon niets bijzonders ontdekken. Het slot der kast was geheel onbeschadigd en toen hij vroeg, wie den sleutel van dit slot bezat, kreeg hij ten antwoord, dat deze anders in handen van den beambte Grasso was, die zich nu in hechtenis bevond.

Om zijn tijd zoo mogelijk nuttig te besteden, besloot Raffles nu, om, vóór zijn vriend, de schilder, terugkwam, een bezoek te gaan brengen bij de familie van den gevangen genomen Grasso.

Hij verwachtte, in verband met de verdenking, die op Grasso rustte, een vuile bende te zullen vinden van twijfelachtige eerlijkheid. Maar hij was aangenaam verrast, toen hij een kleine, zeer zindelijke woning binnentrad en de vrouw van den beambte hem, zelfs in haar ongeluk zeer vriendelijk, tegemoet kwam.

Zij was een slanke, donkergelokte vrouw met levendige, diep zwarte oogen, een echte Italiaansche schoonheid. Dadelijk daarna verscheen ook de moeder van den gevangene, een oud, door de jaren gebukt vrouwtje met zachte, goedge gelaatstrekken.

John Raffles stelde zich voor als particuliere detective en binnen eenige oogenblikken wist hij het vertrouwen der beide vrouwen te winnen. Oprecht en openhartig vertelden zij hem, hoe zij aanvankelijk geheel verslagen waren geweest door de inhechtenisneming van den beminden zoon en echtgenoot. Zij twijfelden echter geen oogenblik aan zijn onschuld en beschouwden het alleen als een verzoeking van Hooger Hand, dat zij zoo lang moesten wachten en lijden, voordat de waarheid aan het licht kwam.

Daar de beide vrouwen in Raffles een vriend zagen, toonden zij hem alle notitieboeken, brieven en papieren van den gevangene, maar hoe nauwkeurig Raffles dit alles ook

doorkeek, hij vond daarin niet het minste, wat aanleiding kon geven om Grasso te verdenken, aandeel te hebben in den diefstal.

Het was reeds avond geworden, toen Raffles de goede menschen verliet. Het was heerlijk, zacht weer, een der lenteavonden, waarin Rome, de oude stad, in den vollen tooverglans van haar antieke pracht straalt.

Raffles besloot, te voet naar zijn hotel terug te keeren en zich onderweg in de frissche lucht geheel aan zijn gedachten over te geven.

Hij wist het: als het koele verstand zweeg, dan wees zijn fantasie hem nieuwe wegen en middelen, die als uit zijn ziel opdoken.

De familie Grasso woonde in het midden der oude stad. De nauwe en kromme straatjes, waarin ook een inwoner der stad slechts met moeite den weg kan vinden, geleken Raffles een doolhof. Nadat hij een tijdlang rondgewandeld had, ging hij onder een lantaarn staan en haalde een kaart van den platten grond van Rome te voorschijn om zich omtrent den weg te oriënteren.

Hij was zoo in dit werk verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe op het oogenblik, waarop hij de kaart uit zijn zak haalde, daaruit een couvert op den grond viel.

Raffles teekende den weg, dien hij moest nemen, op de kaart aan, stak zijn gids weer bij zich en ging langzaam en nadenkend verder.

Opeens hoorde hij achter zich roepen:

„Signore! Signore!”

Hij keek om en zag een jongen van ongeveer twaalf jaar, die buiten adem met een couvert in de hand naar hem toekwam.

„Gij hebt iets verloren!” riep het kind buiten adem en gaf Raffles het couvert.

Op het eerste oogenblik herkende de Groote Onbekende zijn eigendom niet eens. Maar nu viel hem in, dat hij in Florence, bij de vervolging van den Amerikaan, dezen in het wijnlokaal te zamen met de gesluierde dame ongemerkt had gefotografeerd.

Later had hij de vergrooing van deze moment-opname in zijn zak gestoken.

Om zich ervan te overtuigen of het werkelijk de foto was, die hij zooeven had verloren, opende hij het couvert.

Raffles stond naast een helder verlichten winkel. Tegenover hem stond de jongen en zijn zwarte, vonkelende oogen volgden nieuwsgierig elke beweging van den vreemden heer.

Opeens slaakte hij een kreet van vreugde, wees naar de foto en riep:

„O, de signora, de vreemde dame!”

Raffles keek op.

„Je bent een brave jongen”, zei hij. „Daar heb je een paar soldi, omdat je mij het couvert hebt terug gegeven.”

„Ik dank u zeer, signore!” riep de jongen verrukt uit. „Gij zijt goed. Gij zijt zeker de broeder van de signora, want zij is ook zoo

goed. Gij zijt een buitenlander, de signora is ook een buitenlandsche en alle vreemdelingen zijn goed.”

„Zoo, mijn jongen?” viel Raffles hem in de rede, „hoe is je voornaam?”

„Alberto”, luidde het antwoord.

„Jij bent een flinke jongen, Alberto”, ging de Groote Onbekende op vriendelijken toon voort. „Kom, ga een eindje met mij mee en vertel mij een het een en ander.”

Met de echte vertrouwelikheden der Italianen begon Alberto allerlei verhalen van zichzelf en zijn familie te vertellen. Raffles luisterde geduldig; daarop vroeg hij, als terloops:

„En de buitenlandsche signora? Ken je die reeds langen tijd?”

„O ja! Ik ken de signora reeds sedert verleden voorjaar. Maar zij is zoo dikwijls op reis. Dan komt zij opeens terug en geeft mij soldi.”

„Weet je ook, Alberto, of de signora nu op reis is?” vroeg Raffles.

„Nee, zij is weer hier!” riep Alberto op levendigen toon. „Ik heb haar vandaag juist ontmoet, vroeg in den ochtend, toen ik bij de Sint Paolokerk stond, kwam zij daar uit en heeft een heele poos tegen mij gepraat.”

„Zij heeft je ook iets omtrent signore Grasso gevraagd, nietwaar?” vroeg Raffles. „Dien ken je toch zeker wel? Dat is de man, die nu in de gevangenis zit.”

„Ja”, zei de jongen. „De signora heeft ook over hem gesproken en over zijn familie. De signora is goed.”

„Weet je ook, waar zij woont, Alberto?”

„Ja zeker signore! In de buurt van het groot paleis, waar onze koning woont. De signora zei. . . .”

„Mooi, mijn kind”, viel Raffles den mededeelzamen jongen in de rede. „Je bent een verstandige jongen, dat zie ik wel. Wil je mij een plezier doen?”

„O ja, graag!” zei de knaap met schitterende oogen.

„Dan moet je morgenochtend heel vroeg bij het huis der signora zijn en den geheelen dag haar volgen en goed opletten, wat zij doet. Maar zij mag niets van ons gesprek weten, begrijp je, Alberto?”

„Dan kom je morgenavond bij mij in het groot koffiehuis op de Corso, waar de rijke heeren altijd zitten en dan vertel je mij weer alles.

Daarvoor krijg je dan een heele hoop soldi van mij.”

„Goed”, riep Alberto verrukt uit, „ik zal alles doen, wat u mij hebt gezegd. En niemand zal er iets van te weten komen.”

Toen de knaap zich verwijderd had, oordeelde Raffles het ten hoogste tijd om zijn vriend, professor Grombeck op te zoeken en hij begaf zich onverwijld naar diens woning.

De ontmoeting tusschen Lord Lister en den

Oostenrijkschen schilder was zeer hartelijk. Zij hadden elkaar sinds jaren niet gezien en de professor was innig verheugd zijn vriend, Lord Aberdeen, weder te ontmoeten.

Zonder den professor de werkelijke aanleiding tot zijn reis naar Rome mede te deelen, vertelde Raffles hem, dat hij toevallig door een kennis, den directeur van het Koninklijke Museum te Florence, had vernomen, dat hij, professor Grombeck, zich te Rome bevond en daar hij alleen voor zijn genoegen in Italië was, wilde hij niet verzuimen, zijn vriend op te zoeken.

Het gesprek liep al spoedig over kunst, vooral over de schilderkunst, het vak van den professor.

„Toen ik in de schilderijengalerij van het Museum te Florence de wonderschoone, wereldberoemde Madonna van Rafaël bewonderde, vertelde directeur Ciatti mij, dat ook gij eens dit kunstwerk hebt gecopieerd. Zou ik dat werk eens mogen zien, mijn beste vriend?” vroeg Raffles.

De heldere oogen van den schilder werden als door een doffen sluier bedekt.

„Hebt gij het niet meer?” vroeg Raffles. „Verkocht?”

„Helaas neen”, antwoordde de schilder op droevigen toon, „het schilderij is weg, evenals mijn mooie droom van geluk verdwenen is, onherroepelijk en voor eeuwig!”

Raffles bemerkte, dat hij, door over het schilderij te spreken, treurige herinneringen bij zijn vriend had opgewekt. Hij vatte diens hand en zei op zachten toon:

„Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid; en al verzwijg ik ook de reden, waarom ik het gaarne weten wil, gij begrijpt zeker wel — dat er een gewichtige aanleiding voor bestaat en daarom — vertel mij van uw copie. Wanneer hebt gij deze gemaakt?”

„Wanneer ik die heb gemaakt?” herhaalde de professor weemoedig. „De tijd, waarin ik dat stuk heb gecopieerd, ligt reeds lang achter mij.

„Ik was toen nog jong, zóó jong, dat ik aan trouw en in de menschen geloofde. Ik leefde voor mijn ideaal en dat was een jonge vrouw; geloof mij, zij was zelf als de Madonna van Rafaël, want Kitty geleek op haar als de eene tweelingzuster op de andere.”

Raffles kreeg op het hooren van den naam Kitty een schok.

Professor Grombeck scheen dat te zien, ten minste hij hield even met zijn verhaal op, doch Raffles had zich onmiddellijk weer hersteld en wenkte hem voort te gaan.

„Ik beminde Kitty,” ging Grombeck voort, „en vereerde het schilderij. Daar ik haar haar eigen schilderij wilde geven, begon ik de Madonna te copieeren. Met koortsachtigen ijver werkte ik, dag in, dag uit, veel maanden lang en toen de copie gereed was, — mijn vrienden

prezen haar en vergeleken haar bij de beste oorspronkelijke schilderijen — kwam de groote ontzuivering.

„Kitty had alleen het gelaat en de handen van de Goddelijke Madonna, haar ziel echter was die van een duivelin.

„Het beviel haar niet, de vrouw te worden van een eenvoudig schilder, arm en onbekend.

„Zij wilde niets meer van den armen drommel weten. Zij verlangde naar rijkdom, naar pracht en praal, zij wilde de wereld aan hare voeten zien. . . .

„En op zekeren dag was zij verdwenen en met haar was het gecopieerde schilderstuk, waaraan ik met hart en ziel had gewerkt, voor altijd weg.

„Ik heb geen van beiden ooit terug gezien”, eindigde Grombeck bijna fluisterend zijn verhaal.

„Hoe heette de vrouw, die zooveel gelijkenis vertoonde met de Madonna?” vroeg Lord Lister, toen na een poosje zijn vriend weer kalmer was geworden.

„Kitty Molders”, antwoordde de schilder. „Ik heb nimmer gehoord, wat er van haar is geworden, of waar zij is gebleven.”

John Raffles zweeg.

Hij was in diepe gedachten verzonken blijven zitten, toen de professor gereed was met zijn droevig verhaal en hij was dat nog, toen hij een kwartier later zijn vriend de hand ten afscheid drukte.

De naam Kitty had herinneringen bij hem wakker geroepen. Eerst wist hij niet in welk verband hij den naam gehoord had, maar later had hij zich plotseling bezonnen en was het hem te binnen geschoten, dat Violet Higgins aan het vredige strand van Antibes hem gesproken had van een vrouw, die eveneens Kitty heette. Maar haar achternaam luidde anders. Hoe was die ook weer. Molders in geen geval. Maar er kwam wel een o in voor, eveneens een korte klank. Mol, Pol, Pot. . . . zoo liep hij te peinzen en eensklaps vloog een glimlach over zijn trekken. Potter was de naam. Dat viel hem in eens te binnen.

„Zou die vrouw dezelfde kunnen zijn?” vroeg hij zich af. Onmogelijk was dit niet, want Violet had ook geklaagd over de harteeloosheid van die vrouw, waarvan ook zijn vriend Grombeck het slachtoffer was geworden.

Wat had Violet nog meer gezegd? Had zij ook niet gesproken, over het feit, dat zij allerlei vreemde dingen van haar had gehoord. Violet was een te lief en te eenvoudig meisje, dat Raffles haar maar één oogenblik er van kon verdenken, dat zij niet de waarheid zou hebben gesproken. Die Kitty was dus een vrouw met een verleden.

Wat beteekende dat? Heel veel in de meening van Raffles. Want was er nog niet een

derde Kitty in het spel? Was de vrouw, die hij in tegenwoordigheid van Mr. Talbott in het eenvoudige kroegje had gezien en van wie hij de foto in zijn zak droeg, ook niet een Kitty. Weliswaar had hij niet gehoord, dat Talbott haar zoo noemde, want hij had hen niet met elkaar hooren spreken, maar toch stond het voor hem vast, dat zij zoo heette. Welke reden hij daarvoor had? Wel een heel eenvoudige, maar toch zeer afdoende.

Zij geleek namelijk sprekend op de Madonna van het omgewisselde schilderij en had Professor Grombeck zelf niet pas gezegd, dat hij de copie naar haar gelaat had vervaardigd? Als deze veronderstelling inderdaad de juiste was, dan kon hij zeer tevreden zijn over de tot

dusverre behaalde resultaten. Immers dan werden de drie Kitty's tot één en daar zij in gezelschap was geweest van Mr. Talbott was deze natuurlijk bij de omwisseling van het schilderstuk betrokken en stond ook de moord op Pasini daarmede in nauw verband, daar de knaap Alberto er zeker van was geweest, dat de lieve dame, zooals hij haar noemde, ook over den gevangen genomen bewaker van het Quirinaal, Grasso, had gesproken.

Dan was al het werk, dat hij tot dusverre had gedaan, niet vergeefs geweest, dan was het spoor wat hij tot nu had gevolgd, het juiste geweest en in ieder geval wilde Raffles zien, of hij nog niet wat meer in die richting te weten kon komen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

Een onverwacht weerzien.

Toen Raffles den professor had verlaten, begaf hij zich naar zijn hotel, daar het avonduur reeds ver gevorderd was en hij naar rust verlangde. Maar hoe zeer hij ook trachtte de zaak voor enkele uren uit zijn gedachten te verbannen, hij slaagde hierin niet.

Gedurende het souper in de groote eetzaal van het hotel en later ook nog op zijn zinderlijke kamer, moest hij voortdurend aan den museumdiefstal denken en maakte zijn rusteloze geest allerlei combinaties en deducties. Zelfs in zijn droomen liet de zaak hem niet met rust.

Het was dus geen wonder dat Raffles den volgenden dag met een weinig hoofdpijn opstond. Hij nam daarom een verfrisschend bad, ontbeet krachtig en hield zich verder den geheelen ochtend zoo rustig mogelijk.

Toen na den middag zijn hoofdpijn geweken was, ging hij, om zich te verstrooien, de straat op. Het was nog te vroeg om zich naar het Corso te begeven, waar hij des middags Alberto zou ontmoeten, die hem verslag zou uitbrengen over hetgeen hij waargenomen had bij zijn achtervolging van de vriendelijke, buitenlandsche dame.

Terwijl hij in het bonte gewoel van een me-

nigte vreemdelingen op het trottoir liep, begon hij weer, van voren af aan, aan datgene te denken wat hij tot dusverre in de zaak, die hem zoo geheel in beslag nam, gevonden had.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan, dat de copie van Grombeck uit de handen van Kitty in die van den dief, die in het museum van Florence de verwisseling van de schilderijen had bewerkstelligd, was overgegaan.

Hij wist nog niet, *wie* deze dief was.

Zooveel kon hij slechts met zekerheid zeggen: er moest verband bestaan tusschen den millionair Talbott, de dame, welke door den Romeinschen straatjongen Alberto was herkend van de foto die hij genomen had en het gebeurde te Florence, misschien ook was de vermetele diefstal van den kostbaren spiegel uit het Quirinaal-museum te Rome er bij betrokken.

Maar ook dit wist hij: het zou niets geven, al liet hij de dame, wier adres hij nu immers kende, door de Italiaansche politie in hechtenis nemen.

Raffles wist maar al te goed uit eigen ervaring, hoe voorzichtig men moest zijn met het gevangen nemen van rijke en voorname lieden.

Zulk een maatregel zou groot opzien ver-

wekken en hemzelf een onafzienbare reeks onaangenaamheden bezorgen. Intusschen zouden dan alle sporen der misdaad volkomen worden uitgewischt.

Verdiept in deze overpeinzingen, liep hij plotseling op het smalle trottoir tegen een voorbijganger aan. Hij mompelde een verontschuldiging, trad terug en keek onwillekeurig op. Maar onmiddellijk keek hij weer voor zich en verdween tusschen de menschen.

De voorbijganger herkende hem niet, maar met scherp blik keek Raffles den man na. Waar had hij dien eigenaardigen gang gezien, dit uiterlijk van vervallen grootheid, die puntige knevels en dat gladgestreken zwarte haar....

Zijn geheugen was hem nimmer ontrouw — hij wist het al — het was de jonge, elegante heer, wiens gesprek met den Amerikaanschen millionaire hij in hotel Bellevue te Florence had afgeluisterd. Talbott had hem toen Dent genoemd.

Raffles overtuigde er zich eerst van, dat de man hem niet had herkend, daarop volgde hij hem onopgemerkt.

Een tijdlang liepen zij achter elkaar.

Plotseling vloog een gedachte door het brein van den Grooten Onbekende, die hem in het eerste oogenblik dwaas scheen. Maar er was geen tijd om lang na te denken. Zij waren nu bij een drukke hoofdstraat gekomen.

Hij wilde zich er van vergewissen of deze jonge man ook met het geval in verbinding stond en besloot een gewaagde proef te doen. Hij wilde zien hoe hij zich zou houden, wanneer hij hem plotseling sprak over de misdaad die op Pasini was gepleegd in het stadspark van Florence.

Vlak vóór hem liep de lange gestalte van den jongen man, hij haastte zich naar hem toe, kwam hem met een paar haastige stappen terzijde en begon:

„Pardon, mijnheer“....

„U wenscht?“ vroeg deze op verbaasden toon.

„Ziet gij niet een spook?“ vroeg Raffles met de onschuldigste stem van de wereld.

„Een spook? — Zijt gij krankzinnig, mijnheer? — Wat voor een spook?“ vroeg Dent verbaasd.

„Het spook van.... Carlo Pasini“, zei Raffles kalm en langzaam.

Een woeste uitdrukking verscheen in de oogen van den man, maar hij verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Zij bevonden zich op een der drukste punten van de Romeinsche hoofdstraat. Rondom hen bewoog zich een talrijke menigte.

Plotseling sprong Dent terzijde, zette het op een loopen en schreeuwde:

„Een dief, een dief! Men heeft mijn beurs gestolen! Houdt den dief!“

Dadelijk was alles in beroering, iedereen liep achter den man aan. Allen schreeuwden en de verwarring werd hoe langer hoe grooter. In een oogenblik waren Raffles en Dent door een groote volksmenigte van elkaar gescheiden. — —

Toen Raffles, die bedaard was blijven staan, om zich heen keek, was Dent niet meer te zien.

„Je truc is je gelukt“, mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij spijtig glimlachte, „maar het zal je niet baten. Ik weet, wat ik wenschte te weten!“

Hij haastte zich nu naar het café, waar hij Alberto zou ontmoeten. Het was er vol bezoekers.

Raffles nam in een hoekje plaats en wachtte geduldig.

Na een poosje wachters zag hij, hoe een straatjongen zich vooruitwerkte door het gewoel der gasten en naar hem toekwam.

Juist, het was Alberto, de slimme, Romeinsche straatjongen.

Maar hij bleef bij geen enkel tafeltje staan en kondigde zijn koopwaar ook niet aan; hij naderde Raffles onmiddellijk en begon deze fluisterend een lang verhaal te doen.

Raffles luisterde aandachtig toe en knikte verschillende malen goedkeurend met het hoofd.

„Dat heb je goed gedaan, beste jongen,“ zeide hij, zijn beurs te voorschijn halend en den knaap een groot zilverstuk in de hand stoppend, „dat is voor jou, omdat je zoo goed je boodschap hebt gedaan. Je bent er dus zeker van, hè, dat die dame Signora Potter heet en dat zij van avond nog naar Parijs vertrekt?“

„Ja zeker, signore,“ zei de knaap nadrukkelijk, „ik weet het zeker. Is dat allemaal voor mij, Signore?“

Toen hij de laatste woorden uitsprak keek hij verlied naar het zilverstuk, dat schitterend afstak tegen het vuil van zijn handje.

„Ja, hoor, dat is allemaal voor jou,“ hernam Raffles, „ga er maar wat lekkers voor koopen!“

Maar Alberto schudde zijn donkere krullen en zei met schitterende oogen:

„Nee, signore, Alberto snoept niet meer. Alberto is een groote jongen, hij geeft het mooie geldstuk aan zijn moeder, om het in zijn spaarpot te doen.“

„Dat is goed,“ zei Raffles daarop, terwijl hij wederom zijn beurs voor den dag haalde, „als jij zoo'n verstandige jongen bent, om het niet te versnoepen, maar op te sparen tot je groot geworden bent, dan zal ik er dit kleine goudstukje ook nog bij doen. Geef dat maar aan je moeder voor je spaarpot en blijf altijd maar een flinke, brave jongen, dan zal het je goed gaan in de wereld.“

Met stralende oogen spoedde de knaap zich naar het huis van zijn ouders, maar toch scheen

het wel, dat de oogen van Raffles nog meer straalden.

Hij wist nu zeker op het goede spoor te zijn.

Kitty Molders en Kitty Potter waren één en dezelfde en haar reis naar Parijs zou hem nog wel meer openbaren.

VIERDE HOOFDSTUK.

In den D-trein.

De expresse Rome-Parijs zou binnen een uur vertrekken.

Lord Lister had nog juist tijd, om afscheid te nemen van Rome en zijn koffers te pakken.

Het was twee minuten voor het vertrek van den trein. De courantenverkoopers en buffetjongens liepen op het perron heen en weer en boden met luider stemme het reizend publiek ververschingen en lectuur aan.

De reizigers hadden reeds plaats genomen in de coupé's en wachtten op het teeken tot vertrek, terwijl zij zich nog door de openstaande raampjes en waggondeuren onderhielden met de personen, die hen wegbrachten.

De locomotief dampte en snoof als een vurig paard, dat zich op een langen rit voorbereidt.

De spoorwegbeambten holden heen en weer en deelden hun laatste bevelen uit.

Plotseling verscheen in de laatste minuut voor het vertrek van den trein nog een late passagier op het perron. Het was een slanke dame met zeer voornaam uiterlijk.

Een vrouw, waarschijnlijk haar kamenier, volgde met talrijke doozen en pakjes.

Aller oogen vestigden zich op de slanke vrouwengestalte. De conducteur opende het portier van een coupé eerste klasse en hielp haar instappen. De kamenier stapte mede in.

De conducteur wilde reeds de deur van den waggon weer dichtslaan, toen nog een reiziger naderde.

Het was een corpulente katholieke geestelijke, die hijgend met zijn handkoffertje kwam aanhollen en in Romeinsch dialect vroeg:

„Eerste klasse, niet rooken?”

De conducteur liet hem in dezelfde coupé plaats nemen, waar de dame reeds zat. Op het volgende oogenblik gaf de stationschef het teeken tot vertrek en zette de trein zich in beweging. — — —

Reeds eenige uren lang zat de dame in haar hoekje tegen het roode pluche geleund, schijnbaar te sluimeren. Ook de geestelijke zat onbeweeglijk en toonde geen belangstelling voor de streek, waardoor zij reisden, hoewel het

landschap, badend in het zachte maanlicht, een tooverachtigen aanblik bood.

Alles was stil; men hoorde alleen het gerasel der wielen en het stampen van de locomotief.

Eindelijk sliep de geestelijke in.

Zijn zware ademhaling en zacht gesnurk schenen de dame te hinderen, want plotseling stond zij op.

Met een vluchtigen blik overtuigde zij zich ervan, dat de geestelijke sliep. Daarop begaf zij zich naar de lange zijgang en liep naar den kant, waar zich de rookcoupé's bevonden.

Voor een der afdeelingen bleef zij staan. Slechts één heer zat daar; een man van middelbaren leeftijd, in wien men dadelijk den Amerikaan herkende.

Zij aarzelde een oogenblik; toen klonk het op zachten toon van haar lippen:

„Charles!”

De heer sprong op, maar op hetzelfde oogenblik klonken achter de dame zware voetstappen. Het tweetal keerde zich om en zag den geestelijke, die met langzame stappen naderkwam.

Deze was zeker uit zijn slaapje ontwaakt en liep nu in de gang heen en weer met een klein zwart boekje in de handen, blijkbaar zijn brevier, waarin hij liep te bidden.

Ofschoon dit in Italië een gewoon verschijnsel is, daar men er op alle stations, in alle treinen, ja zelfs op den openbaren weg geestelijken ziet, die in hun brevier loopen te bidden, scheen de dame toch van zijn plotselinge verschijning te schrikken.

Maar als dat het geval was geweest, dan wist zij zich toch uitstekend te beheerschen.

Met groote tegenwoordigheid van geest kwam zij naar hem toe en vroeg met een bevoorrend glimlachje:

„Pardon, kunt u mij ook zeggen, waar de restauratiewagen is?”

„Ik geloof, aan het eind van den trein, dame”, antwoordde de geestelijke.

Met een vriendelijk „dank u” ruischte de dame in de aangeduide richting.

De geestelijke bleef in den zijgang bij het

raampje staan. Hij scheen in zijn brevier te lezen, maar het ontging zijn scherp blik niet, hoe zij, op het oogenblik, dat zij de coupé van den Amerikaan passeerde, als per ongeluk een klein stukje wit papier ter grootte van een visitekaartje liet vallen. Onmiddellijk zette deze er zijn voet op.

Nauwelijks was de dame verdwenen of de Amerikaan keek om zich heen, bukte en bracht het stukje papier bij zijn oogen. Tegelijkertijd schoof de geestelijke den hoornen bril, welken hij droeg, terug en wierp een haastigen, maar scherp blik over den schouder van zijn medereiziger en las tegelijk met den Amerikaan de volgende woorden:

„Dent ontmoette heden Baxter in Rome.”

Het geheele voorval duurde niet meer dan een halve seconde; reeds liep de geestelijke weer heen en weer in de gang en vlak bij hem rekte de Amerikaan zich geuwend uit.

Toen de geestelijke na een poosje zijn eigen afdeeling weer opzocht, was de dame daarin reeds weer uit den restauratiewagen teruggekeerd. Zij leunde met gesloten oogen in de kussens en scheen den binnenkomenden reiziger niet eens op te merken.

Deze nam kalm zijn plaats weer in.

Na een poosje stond hij echter weer op en zei op beleefden toon tot de dame, die juist de oogen even opende:

„U wilt zeker wat rusten, signora, ik zal u niet storen. De trein is bijna leeg, want er vertrekken in dit heerlijke seizoen weinig menschen uit ons schoone Italië.

Het is een kleine moeite voor mij om een plaatsje te vinden in een andere afdeeling. Grijp dan ongestoord. . . .”

„Ik dank u, gij zijt zeer vriendelijk”, antwoordde de dame.

De geestelijke nam zijn handtaschje en brevier op en verliet met een beleefden groet de afdeeling. Daarop zocht hij de coupé op, waar de Amerikaan zat en nam tegenover dezen plaats.

Zonder met den man een gesprek aan te knopen bleef de geestelijke zwijgend zitten. Hij verdiepte zich weer in zijn brevier, die dien dag zeer lang scheen te zijn.

De Amerikaan had een Engelsch romanetje in de hand en scheen aandachtig te lezen. Maar zijn oogen dwaalden af en de geestelijke zag, dat hij het boek ondersteboven voor zich had.

Zijn bagage lag in het net boven zijn hoofd; als toevallig keek de geestelijke naar de pakjes, waarbij zich een zeer lang lederen foudraal bevond.

Het was eigenlijk te lang om als handbagage van een eerste klasse reiziger te dienen, waaruit viel af te leiden, dat de inhoud van te veel waarde moest zijn, dan dat die aan den bagagewagen kon worden toevertrouwd.

Eenige oogenblikken rustte de blik van den geestelijke op het foudraal, daarop richtte hij het woord tot den Amerikaan en zei op jovialen toon: „Een mooi land is ons Italië, vindt u niet?”

„Ja, Italië is prachtig”, antwoordde de Amerikaan kortaf.

Maar het ijs was nu gebroken en nadat zij eenigen tijd over de voordeelen van het zuidelijk klimaat hadden geredeneerd, zei de geestelijke:

„En dan de kunst! Denk eens aan onze groote artisten, zooals Rafaël, Michel Angelo, Leonardo da Vinci!”

Een bijna onmerkbaar schaduw vloog over het gelaat van den Amerikaan.

„Ja”, zei deze langzaam, „het is immers ter wille van de Italiaansche kunst, dat wij, Amerikanen Italië bezoeken.”

Hij staarde peinzend voor zich uit; de geestelijke trachtte nog het gesprek voort te zetten, maar de antwoorden van den Amerikaan werden steeds korter en eindelijk zweeg hij. —

„Alles uitstappen! Douane!” klonk het toen de trein stil hield.

De trein had aan de Fransche grens gestopt. Een bende pakjesdragers stormde op den trein aan; koffers, doozen, valiezen, kleine en groote tasschen, alles werd uit den trein geladen en opgestapeld op driewielige wagentjes, die een en ander naar de groote ruimte brachten, waar het onderzoek der douanen plaats vond.

De reizigers gingen rondom lage tafels staan, die in een halven cirkel rondom de bagageruimte waren geplaatst.

Namen werden opgeroepen, koffers geopend, kostbare stoffen, sieraden en kunstvoorwerpen werden door de beambten getaxeed en belast.

„Hebt gij iets aan te geven?” vroeg een kleine Fransche beambte met een puntbaardje, terwijl hij den corpulenten Italiaanschen geestelijke naderde. Reeds wilde hij bevel geven het handkoffertje te openen, toen de geestelijke zich tot den beambte boog en dezen in het oor fluisterde:

„Laat mijn bagage niet openen. Gij hebt zeker reeds een bevel van hooger hand daaromtrent gekregen. Mijn naam is. . . .” de laatste woorden waren alleen verstaanbaar voor den douane-ambtenaar.

Deze glimlachte veelbeteekenend en antwoordde met een buitengewoon beleefden groet:

„Een klein plezierreisje naar Parijs zeker?”

Raffles knikte en verloor geen oogenblik den Amerikaan uit het oog.

Het duurde zeer lang, voordat diens bagage werd nagezien. Het waren ware kostbaarheden, welke de rijkaard medenam uit Italië: schilderijen, beeldhouwwerk, sieraden, snij-

werk in hout en ivoor, kunstig ingelegde mozaïeken en ontelbare andere voorwerpen, welke de verzamelaar voor veel geld in Italië kan koopen.

Bij verscheidene voorwerpen, welke zeldzame antiquiteiten waren, moest de Amerikaan de rekening vertoonen en daardoor werd de belasting nog hooger.

Eindelijk had alles een beurt gehad en bleef alleen nog het lange foudraal over.

Raffles zag, dat de beambte het opnam en dat het een zwaar voorwerp was. Toen het étui werd geopend lag daarin een lange, sierlijk bewerkte verrekijker uit het begin der negentiende eeuw. Vermoedelijk had deze kijker groote historische of artistieke waarde, waarom de koper zijn eigendom zoo zorgvuldig bij zich hield. Het werd belast met een klein bedrag aan inkomende rechten.

De verrekijker werd weer in het étui geborgen en het viel Raffles, die met scherpe blikken toekeek, op, dat de Amerikaan het voorwerp met welgevallen weer in het omhulsel zag verdwijnen.

Alsof hij niemand zijn kleinood toevertrouwde, nam hij zelf het zware étui op en droeg het naar zijn coupé terug.

„Daar gaat de madonna“, dacht Raffles en hij peinsde er over of hij de douane er niet van in kennis zou stellen, dat in dien verrekijker een kostbaar schilderij, dat bovendien uit een der Italiaansche musea was gestolen, werd gesmokkeld.

Maar hij bedacht, dat dit hem in moeilijkheden kon brengen. Het was natuurlijk zeer goed mogelijk, dat hij zich vergiste en dat de kijker inderdaad niets anders dan een onderwetsche telescoop was. In dat geval zou hij zich zelf hebben verraden en zich den pas hebben afgesneden, om verdere onderzoekingen te doen.

„Neen,“ dacht hij, „ga maar vrindje, ik zal jou en je schilderij wel op een andere manier te pakken krijgen.“

Hij vertrouwde daarbij op zijn goed gesternte en besloot nu een oogje te gaan houden op de bagage van de dame, die hij in zijn

gedachten reeds niets anders dan Kitty Potter noemde.

De dame echter had niet veel aan te geven. Eigenlijk behoefde zij slechts voor één schilderij inkomende rechten te betalen. Dat was een modern, met harde kleuren geschilderd landschap.

Zelfs een leek kon bij het zien van dit schilderstuk onmiddellijk constateeren, dat het een vrij waardeloos modern Italiaansch doek was. Des te kostbaarder echter was de zware, prachtige omlijsting van het schilderij.

De galante Fransche beambte kon niet nalaten op schertsenden toon op te merken:

„Madame betaalt alleen belasting voor de zware lijst!“

En als om het schilderij te taxeeren, nam de Franschman het in de hand en woog het met lachend gezicht.

Een doodelijke bleekheid bedekte het gelaat der dame. Maar zij beheerschte zich en glimlachte flauwtjes.

De beambte, die dezen glimlach als een aanmoediging opvatte, vervolgde op half officieelen, half schertsenden toon:

„Als onze belasting zoo hoog was als het schilderij met de lijst zwaar is, moest Madame nu meer betalen dan het geheele stuk waard is!“ — — —

Daar buiten pufte de locomotief, als gereed om weer te vertrekken. De eigenaardige drukte, welke steeds heerscht aan het station der Italiaansch-Fransche douane, wanneer een trein binnenkomt, was afgeloopen. De reizigers namen hun plaatsen weer in, de bagagewagen werd volgeladen; het perron liep weer leeg.

Toen Raffles zijn coupé binnenging kwamen hem van den anderen kant de Amerikaan en de dame tegemoet. De Groote Onbekende zag, dat de Amerikaan in de nauwe zijgang haar de hand drukte en hij hoorde hem fluisteren:

„Ik dank je, Kitty!“

Daarop deden zij beiden weer, alsof zij elkaar niet kenden. Elk nam zijn plaats in, de locomotief floot en de trein rolde verder. —

Naar Parijs!

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De electricien.

Charles L. Talbott was te Parijs een niet minder bekende persoonlijkheid dan te Philadelphia.

Hij bezat in de Fransche hoofdstad een reusachtig paleis en in den omtrek eenige uitstekende bezittingen.

De intieme vrienden van den milliardair uit Philadelphia wisten, dat hij, wat opvoeding en eigenaardigheden betref, meer Franschman was dan Amerikaan. Toen hij de dertig was gepasseerd, had hij het reeds zoover in zaken gebracht, dat ook gedurende zijn afwezigheid zijn bankierszaak in Philadelphia reuzenwinsten afwierp.

Daarom nam hij elke gelegenheid te baat om reizen te maken naar Europa. Zijn scherp verstand en zijn helder inzicht stelden hem in staat de financieele markt zoodanig te overzien, dat hij vanuit het vasteland van Europa door middel van telegraphische bevelen groote en belangrijke zaken kon ondernemen, welke enormen invloed hadden op de beurskoersen.

Charles Talbott was, ondanks zijn onmetelijken rijkdom, ongehuwd gebleven. Deze man, die even hoog ontwikkeld, als rijkbegaafd was, kende slechts één hartstocht: de kunst. Hij was een der meest hartstochtelijke verzamelaars van geheel Amerika. In den loop der jaren had hij een waar museum gemaakt van zijn huis in Philadelphia.

Later, toen zijn reizen naar Europa steeds menigvuldiger werden, bracht hij bijna alles naar Parijs over. Het artistieke milieu in de hoofdstad van de Fransche Republiek had meer aanlokkelijks voor hem dan het onophoudelijke „zaken doen” in zijn vaderstad.

Zeer spoedig na zijn verhuizing naar Frankrijk werd Talbott's naam ook daar populair. Spoedig wist men in Fransche kringen veel te vertellen, evenals in de Vereenigde Staten, van de groote ijdelheid van den Amerikaanschen geldkoning.

Talbott echter, leidde te Parijs een leven, dat weinig in overeenkomst was met zijn persoonlijke ijdelheid.

Hij kwam slechts zelden in gezelschappen. Dikwijls wist men wekenlang niet, of hij thuis was dan wel op reis. Zijn paleis in de nabijheid van het Bois de Boulogne, in een der voornaamste wijken, was slechts zelden geopend voor bezoekers.

Men vertelde, dat het een der kostbaarste particuliere kunstverzamelingen van Parijs bevatte, doch slechts zeer zelden had iemand het voorrecht, deze verzameling te mogen bezichtigen.

Men had de schitterendste aanbevelingen noodig om in het huis van Charles Talbott te worden ontvangen.

Daarvan kon Lord Lister zich zeer spoedig uit eigen ervaring overtuigen, toen hij trachtte, toegang te krijgen bij den Amerikaan.

Het was, als stond er een hooge muur rondom het prachtige paleis, die het volkomen van de buitenwereld scheidde. Hoe dikwijls Lord Lister ook zijn visitekaartje afgaf met den naam van een Franschen markies, onder welken naam hij introductie bij den millionair wilde krijgen, — telken keere heette het: Mr. Talbott ontvangt niet!

Het scheen alsof er geen kans op was, door het ontvangsalon het huis van den Amerikaan binnen te dringen.

Hij zou zich dus langs een anderen weg dan door het salon toegang moeten verschaffen.

Raffles bracht nu eenige dagen op een zonderlinge wijze door. Overdag sliep hij gewoonlijk, maar tegen dat het duister werd, kwam hij te voorschijn en zwierf dan vaak om het paleis van den millionair heen. Het leek wel een versterkt kasteel uit de zestiende of zeventiende eeuw, dat onneembaar was, want Raffles moest zich zelf bekennen, dat hij nog nimmer zooveel moeite had gehad ergens in te komen.

Op zekeren nacht tegen het kriecken van den dag kwam hij thuis. Een voldaan lachje speelde er om zijn lippen en hij ging van eenige uren rust genieten.

Op dienzelfden ochtend zat Mr. Talbott in zijn cabinet. Hij wilde uitrijden en belde den kamerdinaar, die hem bij het kleeden behulpzaam moest zijn. Eenige minuten verliepen — de kamerdinaar kwam niet. Vol ongeduld drukte Talbott weer op het knopje der electricische bel, een paar minuten later nog eens — maar niemand verscheen. Geërgerd begaf Talbott zich naar de voorkamer en riep:

„Jean!”

„Gij wenscht, mijnheer?” volgde onmiddellijk het antwoord.

„Waarom komt gij niet? Ik heb u reeds drie keer gebeld”, vroeg Talbott ongeduldig.

„Ik heb niets gehoord”, antwoordde de bediende op beleefden toon.

Juist kwam de majordomus¹⁾ om mede te deelen dat op onverklaarbare wijze alle elec-

¹⁾ Majordomus = voornaamste bediende, die het toezicht over alles houdt in deeftige Fransche huizen.

trische geleidingen in huis niet meer werkten, zelfs de telefoon niet.

Dat was dus de oorzaak, dat de bediende niet gekomen was. Mr. Talbot nam direct de noodige maatregelen.

Onmiddellijk moest een deskundige op electrotechnisch gebied worden gehaald en opdat het euvel zoo spoedig mogelijk verholpen zou zijn, beval de heer des huizes, dat een der bedienden zich aanstonds naar de elektrische centrale moest begeven om eenige bekwame werklieden te halen.

De bediende begaf zich dadelijk op weg.

Raffles, die reeds vanaf negen uur om het huis van Talbot rondzwierf, haalde hem in. Het duurde niet lang of hij was met den bediende in een levendig gesprek gewikkeld over de groote wedrennen, welke dien dag gehouden zouden worden in Passy, een der voorsteden van Parijs.

Raffles was gekleed als een Fransch burgermannetje en bezigde uitdrukkingen, welke men veel hoort uit den mond van handwerkslieden uit de Westelijke voorsteden van Parijs.

„Zoudt gij graag naar de wedrennen willen gaan, vriend?” vroeg Raffles den bediende. „Ik heb namelijk een toegangsbewijs voor de tribune, maar ik kan niet gaan: mijn vrouw zou het mij kwalijk nemen. Maar gij — gij kunt het biljet krijgen. Ik wil het u voor een kleinigheid geven, voor 1 franc; het heeft tien francs gekost.”

De bediende dacht na.

„Eigenlijk heb ik het niet erg druk vandaag. De majordomus heeft bovendien beloofd, mij deze week een dag vrij te geven. Maar ik moet nu naar het electrotechnisch bureau....”

„Dat hindert niet”, viel Raffles hem in de rede; „als gij mij 1 franc voor het biljet geeft, wil ik wel voor u naar den electricien gaan om de boodschap over te brengen. Zeg maar, wat ik hem moet mededeelen.”

De koop was weldra gesloten. De bediende betaalde zijn franc en trok welgemoed met zijn biljet naar de wedrennen te Passy.

Raffles wachtte tot de man was verdwenen, keerde toen terug en begaf zich naar het paleis van Talbot. Maar nog vóórdat hij de groote poort van het gebouw was binnengegaan, droeg hij plotseling een pet van de electrotechnische centrale te Parijs en had hij een kistje met gereedschap in de hand.

Hij wist, wat er hersteld moest worden.

Met veel moeite en voorzichtigheid was het hem gelukt in de nachtelijke uren de elektrische geleidingen naar het huis door te snijden. Wat hij daarmee beoogde, had hij door zijn onderhoud met den sportlievenden bediende bereikt.

Met het uiterlijk van een deskundige lusterde hij naar het verhaal van den majordomus omtrent de storingen. Nadat hij den aan-

leg der elektrische geleidingen van het huis had bekeken, verklaarde hij, dat de storing waarschijnlijk te zoeken was in de losgeraakte isolatie van een of eenige der geleiddraden. Die draden zouden dan vernieuwd moeten worden, een werk, dat wel twee dagen in beslag kon nemen.

Het zou natuurlijk veel vlugger gaan, wanneer er nog een tweede mannetje bij was, maar zooals Raffles wel gedacht had, wilde de millionnair daar niet van hooren; één werkmán in zijn huis vond hij al meer dan genoeg.

Raffles moest bovendien onder voortdurend toezicht van een der bedienden werken. Maar ondanks deze strenge contróle kon hij toch een goed overzicht krijgen van het reusachtige gebouw.

Eigenlijk bewoond werden slechts 5 of 6 kamers. Hierin werkte en sliep de heer des huizes en ontving hij de zeldzame bezoekers. Aan de slaapkamer grensde de enorm groote bibliotheek en vandaar gaf een deur toegang tot de kunstverzameling. Het overige gedeelte van het huis bestond uit een lange reeks prachtige vertrekken, die met al hun weelde koud en ongezellig waren.

De Groote Onbekende was zeer juist geweest in zijn veronderstelling, dat Talbot geen twee vreemde werklieden in zijn huis zou willen hebben, wanneer één het werk zou kunnen afdoen. Hij had rekening gehouden met het wantrouwen van den millionnair en vergiste zich niet: twee dagen werden hem toegestaan om alles in orde te maken.

Eindelijk was de arbeid van Raffles zoover gevorderd, dat hij mededeelde, behalve de bibliotheek en de kunstverzameling gereed te zijn. Hij verzocht den bediende, die steeds toezicht op hem hield, hem naar deze vertrekken te willen brengen.

De bediende zweeg verlegen. Hij wist, dat nimmer, onder geen enkel voorwendsel, iemand deze vertrekken mocht binnengaan. Zelfs als de kamers werden schoongemaakt, geschiedde dat in tegenwoordigheid van mr. Talbot.

Daartegenover stond, dat juist hier de elektrische geleidingen volkomen in orde moesten zijn, want elk der kostbare schilderijen was niet alleen met een slot aan den muur bevestigd, maar ook verbonden met een elektrische belinrichting, die onmiddellijk in werking trad als men zou trachten een schilderij van den muur te nemen.

Besluiteloos, hoe in dit geval te handelen, begaf de bediende zich naar zijn heer. Deze liet Raffles bij zich roepen. Met scherpen blik bekeek mr. Talbot het naïeve gezicht van den werkmán; maar de snuggere, eenigszins domme trekken van den man wekten het vertrouwen van den Amerikaan op en deze besloot daarom, in zijn tegenwoordigheid den jongen man in zijn kunstverzameling te laten werken.

Slechts met moeite kon Raffles zijn ongeduld bedwingen, toen hij de groote zalen met het bovenlicht binnentrad, waar al de kostbaarheden verzameld waren. Eerst langzamerhand konden zijn oogen aan deze rijkdommen wennen en begon hij zich te oriënteren.

Hij stelde vast, dat men hier schilderijen van de beroemdste schilders had, zooals men die alleen vond in de koninklijke Museums te Florence, in de National-galerie te Londen, in het Kaiser Friedrich Museum te Berlijn, in het Louvre te Parijs of in de Eremitage te Sint Petersburg. Hij was er van overtuigd, dat elk dezer schilderijen een waarde vertegenwoordigde van een half of een heel millioen, sommige waren zelfs nog veel meer waard en deze verzameling bewees ten volle hoe onmetelijk rijk de Amerikaansche bankier moest zijn.

Al deze schilderijen waren gevat in zwaar vergulde lijsten en elk was voorzien van een plaatje, waarop de naam en de jaartallen vermeld stonden van den schilder. Maar de gestolen Madonna was er niet bij. . . .

De werkman arbeidde vlijtig door aan de geleidingen, terwijl Mr. Talbott op eenigen afstand van hem stond en voortdurend naar het werk keek.

Plotseling werd er aan de deur geklopt en den bediende berichtte:

„De jonge heer is daar weer, monsieur. Hij wenscht u dadelijk te spreken!”

Een oogenblik dacht Talbott na, toen zei hij op korten, beslist toon:

„Laat hem binnen, hiernaast in de zijkamer.”

De bediende ging heen. Talbott wierp nog een blik op den werkman, die kalm met zijn arbeid doorging en verwijderde zich.

De Groote Onbekende hoorde lichte mannenstappen naderen, daarop werd alles stil.

Evenals vroeger in Florence, snelde Raffles op de punten zijner voeten naar de deur en legde zijn oor tegen het sleutelgat. Hoe groot was zijn verbazing toen hij hoorde, dat de bezoeker van den Amerikaan dezen keer dezelfde was als destijds te Florence, namelijk Dent.

Aanvankelijk waren de woorden, welke daarbinnen werden gesproken, bijna niet te verstaan; langzamerhand wond Talbott zich echter op en eindelijk schreeuwde hij:

„En nu basta, zeg ik je! Ik zeg je, dat het nu uit is!”

Eerst zweeg de ander, daarop zei hij met verbazing in zijn stem:

„Gij zult mij toch niet afwijzen, mr. Talbott? . . . .”

„Ja, dat zal ik en ik herhaal het nog eens — het is nu uit.”

De stem van den Amerikaan trilde van opgewondenheid.

Dent liep door de kamer heen en weer en zei:

„En zijt gij niet bang, dat ik. . . .”

„Doe, wat je wilt,” viel de Amerikaan hem hoonend in de rede. „Ach kom, denk je werkelijk, dat iemand je zal gelooven? Waarvoor heb ik mijn millioenen?”

„Maar ik heb een getuige,” antwoordde Dent kalm.

„Dien heb je niet!” schreeuwde de Amerikaan. „Die is dood, dat weet jij beter dan ik!”

„Ik spreek niet van de dooden, ik bedoel een persoon, met wie gij misschien op meer dan vriendschappelijken voet hebt gestaan: Kitty!”

Nauwelijks had Dent dezen naam uitgesproken of een waanzinnige woede scheen zich van den Amerikaan meester te maken en als dol schreeuwde hij:

„Noem haar naam niet, kerel!”

Een zegevierend lachje klonk van de lippen van den bezoeker. Als een kat sprong hij op Talbott toe, greep diens arm en siste:

„En geef mij nu, wat ik verlang of. . . .”

Hij had de kracht van Talbott te gering geschat. Met een ruk had deze zijn hand bevrijd en pakte Dent bij den kraag.

Een vreeselijke worsteling ontstond.

Beiden waren ongewapend en moesten dus uitsluitend op hun lichaamskrachten rekenen. Dent, die gedacht had gemakkelijk te zullen overwinnen, was door den aanval van Talbott even verbluft, zoodat zijn tegenstander hem met beide handen in den kraag kon pakken, maar hij herstelde zich onmiddellijk, bevrijdde zich met een ruk uit de handen van den millionnaire en ging een stap achteruit; toen viel hij Talbot weer met kracht op het lijf.

Hij sloeg zijn handen om den hals van zijn tegenstander en schudde hem heen en weer. Het was duidelijk, dat de jongere het hier van den ouderen man zou winnen.

Talbott had de polsen van Dent gegrepen, maar hoe hij ook rukte en trok, het was tevergeefs, als een ijzeren schroef zoo omklemde de beenige, lange handen van den jongen man zijn hals.

Hijgend en kuchend kwam zijn ademhaling over de lippen, maar Dent sloeg zijn handen nog vaster om zijn prooi, zoodat Talbott weldra blauw begon te worden.

Zijn krachten begonnen hem te begeven en met een handige beweging wierp Dent hem op den grond.

De millionnaire hijgde en stikte bijna. Dent drukte zijn knieën op de borst van den Amerikaan, boog zich over hem heen en hief zijn vuist op. . . .

Maar op dit oogenblik werden zijn beide handen van achteren beetgepakt. Nog vóórdat hij begreep wat er gebeurde, werd hij op den grond geworpen. Raffles, die op het juiste oogenblik had ingegrepen, sprong daarop naar het venster, trok het open en riep met luider stem:

„Hulp! Hulp!”

Talbott stond op.

De Grootte Onbekende hield intusschen zijn blik onafgewend op Dent, die ook was opgestaan en er roerloos bij stond.

Een oogenblik later ging de deur open en, vergezeld door de verbaasde bedienden, verschenen twee agenten van politie. . . .

De afperser werd in hechtenis genomen. Brieschend van woede werd hij door de politieagenten weggeleid.

Talbott stond bleek als een doode, met verwarde haren midden in zijn kamer en keek Dent na. Men zag, dat een vreeselijke storm in zijn borst woedde.

Hij wilde Dent terughouden, hij wilde alles als een scherts en een misverstand doen voorkomen, maar de tusschenkomst der politie was niet meer ongedaan te maken.

„Hoe zijt gij er toe gekomen, om hulp te roepen?” vroeg Talbott aan Raffles, zonder er aan te denken hem te bedanken.

„Ik hoorde stoelen omvallen, mijnheer, toen ik hiernaast aan het werk was,” antwoordde Raffles. „Ik was bang, dat mijnheer iets kon overkomen, daarom snelde ik hierheen en riep om hulp, want de elektrische bel werkt nog niet.”

„Zoo,” zei Talbott in gedachten. Hij ver-

volgde, alsof hij er nu pas aan dacht: „Nu, je bent een brave kerel. Je hebt mij het leven gered!”

„Ik geloof het ook, mijnheer, maar ik heb alleen mijn plicht gedaan,” antwoordde Raffles met een gemoedelijk lachje.

„Ik dank u. Hier, maak daar een vroolijken avond van,” zei Talbott en bij deze woorden gaf hij Raffles een biljet van 100 francs.

Raffles kwam dien dag gereed met zijn werk tot groote tevredenheid van Talbott, die om de rekening vroeg en deze meteen voldeed.

Maar ook Raffles was zeer tevreden over zijn verblijf in het paleis van den millionnair. Weliswaar was hem gebleken, dat deze althans in dit huis de Madonna del Granduca niet bewaarde, maar hij wist nu met onomstootelijke zekerheid, dat de rijke Amerikaan met de zaak ten nauwste verbonden was. Hij en Kitty en Dent stonden met elkaar in verbinding en waren ook betrokken bij den moord op Pasini, die Raffles tegelijk tot klaarheid hoopte te brengen.

Toen hij gereed was in het paleis van den millionnair begaf hij zich naar zijn hotel, na onderweg zich gedeeltelijk van zijn vermomming te hebben ontdaan.

ZESDE HOOFDSTUK.

In voorarrest.

Onderweg van Talbott's paleis naar de gevangenis dacht Dent over zijn toestand na. Hij was er vast van overtuigd, dat hij alleen door de bemoeiing van dien werkman gevangen was genomen en trok zich dus niet veel van het geval aan.

Een paar dagen hechtenis — dat was alles, wat hem te wachten stond, want hij wist, dat Talbott zich alle mogelijke moeite zou geven, om het geval als onbeduidend voor te stellen.

„Dat zal hem nu echter nog meer kosten,” mompelde Dent bij zichzelf.

Hij was vroolijk, floot een straatdeuntje en dacht alleen aan het humoristische van zijn toestand.

Maar de eene dag verliep na den anderen en nog steeds zat Dent in voorarrest. De rechter van instructie, die tweemaal een onderhoud met hem had, vroeg hem uitvoerig omtrent zijn vroeger leven en zijn verhouding tot Talbott. Dent vertelde, dat hij een Schot was en, dat hij evenals Talbott, voor zijn genoeg in Parijs woonde.

Hij beweerde, den milliardair te kennen door ontmoetingen in Musea en daar zij beiden evenveel belang stelden in kunstwerken, waren zij vrienden geworden en was hij meermalen bij Talbott aan huis geweest.

Terloops vroeg de rechter van instructie hem of hij Florence kende. Dent antwoordde ontkennend.

Op de vraag, waarom hij Talbott had aangevallen en uit welke oorzaak de strijd was ontstaan, weigerde de schurk te antwoorden.

Maar langzamerhand begon hij ongerust te worden en naar een onderhoud met Talbott te verlangen.

Dit laatste werd hem echter niet toegestaan. Hij schreef brieven, waarin hij den Amerikaan met dringende woorden verzocht, met hem te komen spreken. Maar Talbott kwam niet en Dent werd hoe langer hoe ongeduldiger.

De bewaker, onder wiens toezicht de gevangene stond, was een oude, knorrig Franschman, die alle vragen met een onverstaanbaar gemompel beantwoordde. Groot

was dus Dent's vreugde, toen de oude brombeer hem op zeker en ochtend vertelde, dat hij twee dagen verlof had gekregen en een ander hem zou vervangen!

Die andere was een fideele kerel. De gevangene bemerkte dadelijk, dat hij van dezen jongen man veel meer kon gedaan krijgen dan van den oude.

Er was nog geen halve dag voorbijgegaan, of de bewaarder wist reeds dat zijn gevangene een rijke Schot was, die voor een bewezen dienst veel geld over had.

„Zoudt gij mij een groot genoeg willen doen?" vroeg Dent den tweeden dag. „Gij krijgt er 100 francs voor."

„Een mooie, ronde som," antwoordde de cipier lachend.

„Dat is het zeker," hernam Dent. „en 't is zeer eenvoudig.

„Ik zal een brief schrijven en dien moet gij zelf wegbrengen; gij moet hem persoonlijk aan den geadresseerde afgeven en mij het antwoord brengen. Maar gij moet ervoor zorgen, dat de brief in de goede handen komt, hoor! Gij kent immers het groote paleis aan het Bois de Boulogne, dat van den rijken Amerikaan."

„Talbot," viel de bewaarder hem in de rede.

„Juist," knikte Dent, „ik zie, dat gij het weet. Breng mij zoo gauw mogelijk antwoord."

Toen de deur van zijn cel weer dicht viel, kon Dent niet nalaten te denken, dat hij met dezen man al heel weinig moeite had gehad.

Onmiddellijk ging de man op weg. Maar nauwelijks was hij buiten, of hij sloeg, in plaats van naar het Bois de Boulogne te gaan,

den weg in naar een der groote hotels, waar veel vreemdelingen logeerden.

Daar verwachtte Lord Lister den gevangenebewaarder.

„Honderd francs heeft mijnheer mij beloofd," zei de man, terwijl hij den brief overhandigde.

„Goed, gij zult uw geld dadelijk hebben," zei Raffles. „Hier hebt gij 150. Ga onmiddellijk naar den gevangene terug en vertel hem, dat Mr. Talbot op reis is. Den brief kunt gij hem terugbrengen, nadat ik hem hebt gelezen."

De Groote Onbekende las:

„Mijnheer, al waart gij niet bang voor mijn dreigementen, toen ik in uw huis op een gemakkelijken stoel zat, dan zult gij het misschien nu wel zijn, nu ik op een brits zit in de gevangenis. Nu is mijn geduld ten einde en ik ben tot alles in staat. Ik schrijf u nu voor de laatste maal. Binnen drie dagen moet ik vrij zijn; ik weet, dat het een kleinigheid voor u is, — met uw vermogen en uwe relaties — om dat te bewerkstelligen. En dan verwacht ik een chequeboek van de Crédit Lyonnais met een blanco rekening van een millioen francs.

Mocht ik na verloop van drie dagen nog gedwongen zijn, mijn vrijheid te missen, dan neem ik het laatste middel te baat: „Hertog des Esseintes zal mij niet laten wachten!"

Denk er om, dit is mijn laatste woord.

DENT."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een rijke zonderling.

Hertog des Esseintes behoorde tot een der alleroudste families van Frankrijk. Hij was de laatste afstammeling van zijn geslacht, dat met hem uitstierf.

Na een stormachtige jeugd, die hij in de Parijsche salons had doorgebracht, was de hertog opeens verdwenen.

Alleen zijn allerintiemste vrienden wisten, waar hij zich bevond, maar ook zij mochten hem niet bezoeken.

Aan den rand van het Bois de Boulogne dichtbij de woning van Talbot, stond zijn paleis, omgeven door een groot park. Niet het geringste geluid van de buitenwereld drong door tot den bewoner van het kasteel.

Hij was van het eene uiterste in het andere gevallen. Na eerst schatten te hebben uitgege-

ven aan allerlei woeste vermaken aan drinkgelagen en dure vrouwen, nadat hij zijn geld met handen vol had weggegooid aan ijdele vermaken, waarvan niets dan de kwellende herinnering was overgebleven, had hij zichzelf tot een kluizenaar gemaakt, had hij zich in deze groote woning opgesloten.

Niemand wilde hij thans meer zien; het was alsof hij menschenschuw was geworden. In plaats dat dit met de jaren beterde, was het erger geworden, totdat hij ten slotte zelfs niet meer het minste geluid kon verdragen.

Hij liet nu timmerlieden komen, die tot taak kregen alle vensters met luiken af te sluiten, zoodat het daglicht zelfs niet meer door een kier kon binnendringen. Gelijktijdig ontvingen verschillende fabrikanten van meubelen

en woninginrichtingen groote opdrachten, welke zoo spoedig mogelijk moesten worden afgeleverd.

Hierdoor werd de nieuwsgierigheid van de menschen opgewekt en men spande zich in om iets van die groote en blijkbaar kostbare dingen te zien te krijgen, maar tevergeefs, want de wagens, welke de bestelde goederen vervoerden, waren gesloten en als zij het park waren binnengereden, vielen de ijzeren deuren van het hek achter hen dicht.

Maar het menschdom, geprikkeld door deze geheimzinnigheid, was daarmede niet tevreden en ging fantaseeren. Allerlei verhalen deden weldra de ronde en daar zij nimmer werden tegengesproken, hield men ze weldra voor waar.

Men vertelde van de grootste schatten, die in de vertrekken waren opgestapeld. Van antieke kasten, van dikke tapijten, waarin de voet tot den enkel verzonk, van Chineesche en Japansche zalen, van kristallen kronen, van goud en zilver, van kunstschaten en nog veel moois meer.

Maar daarmee niet tevreden ging men nog verder en men sprak er van, dat men in het holle van den nacht het lawaai en rumoer had gehoord van feestgelagen en braspartijen, terwijl toch nimmer een levend wezen het ijzeren hek van het groote park door ging. Er moesten dus onderaardsche gangen en zalen zijn, waardoor de bezoekers kwamen en gingen. En daar ook dit alles niet werd tegengesproken wisten de bewoners in de buurt van het kasteel allerlei onzinnige praatjes te vertellen en ze als waarheid te doen aannemen.

Nu was de plaats werkelijk in een sfeer van geheimzinnigheid gehuld. Het park, dat slecht onderhouden werd, vormde weldra een ondoordringbare doolhof van onkruid en hoog opwassende varens, die als het ware een onontwarbaar struweel vormden, waardoor de daken en spitse geveltoppen van het kasteel volkomen aan het oog werden onttrokken.

De eenige persoon, die in verbinding met de buitenwereld bleef, was een oude bediende, Huysmans genaamd, die daar met zijn vrouw op een paar kamers in het sousterrain woonde. Hij was een Vlaming en als de menschen hem iets vroegen haalde hij de schouders op en wees op zijn ooren, om aan te toonen, dat hij te doof was om hun vragen goed te verstaan, terwijl, wanneer hij al eens een enkelen keer antwoord gaf, dit in zijn onverstaanbaar brabbeltaaltje geschiedde, waaruit niemand iets wijzer werd.

Als men hem noodig had werd er aan een grooten koperen belleknop getrokken, die door middel van een lang koperdraad in verbinding stond met een groote, ouderwetsche, koperen bel die, wanneer men aan den knop trok, een luid gerinkel deed hooren, dat hol

weerklonk, alsof de gangen en zalen van het sousterrain doodsch en verlaten waren.

Als men niet te ongeduldig was en te vroeg wegliep, kwam na verloop van een minuut of tien de oude Huysmans uit zijn schuilhoek te voorschijn en vertoonde zijn baardig gezicht voor de tralies van het ijzeren parkhek, om te zien wie hem noodig had. Was het een leverancier, die goederen had af te geven, dan nam hij een en ander door de ijzeren stangen aan. Was het een bezoeker, hetgeen echter haast nimmer geschiedde, dan werd hij onvoorwaardelijk afgewezen.

Een enkele keer belde de postbode aan en dan kwam Huysmans, om de brieven of pakketten aan te nemen en een der in de nabuurschap wonende menschen vertelde, dat hij eens zoo'n zending brieven en pakketten had gezien en waargenomen had hoe daarop allerlei vreemde postzegels waren geplakt, ten bewijze dat het gezondene uit vreemde landen kwam.

Dit alles was Raffles weldra te weten gekomen, nadat hij, op het lezen van den brief van Dent, informaties had ingewonnen.

Hij begreep, dat het hem niet veel zou baten, wanneer hij zich gewoon zooals bij een gewoon burger, zou laten aandienen om den hertog te spreken te krijgen. Hij wist vooraf te vertellen, dat hij afgewezen zou worden.

Hij besloot daarom een andere taktiek te volgen, want het was een dringende eisch, wilde hij iets meer omtrent het schilderij te weten komen, dat hij in het kasteel van den hertog des Esseintes werd toegelaten.

Toen hij hoorde, dat de post nog al vaak zendingen voor het kasteel had, besloot hij óók de hulp van de pen en het papier in te roepen. Hij schreef een brief, heel kort en daarom heel geheimzinnig. Hij wilde den kluisenaar, die daar woonde met zijn eigen wapens bestrijden. Slechts drie regels bevatte het schrijven en daarin werd alleen gezegd, dat een onderhoud met den ondergeteekende dringend vereischt werd met het oog op Florence en Dent.

Dat waren de woorden, die hij gebruikte, terwijl hij tevens te kennen gaf, dat hij den volgenden dag om tien uur aan de poort van het park zou zijn, om toegelaten te worden.

Ofschoon Raffles den brief met veel vertrouwen had geschreven, wist hij niet of hij wat zou uitwerken, zoodat hij zich met spanning naar de afgesproken plek begaf.

Tot zijn eigen, niet geringe verwondering opende de oude knecht Huysmans direct de ijzeren poort voor hem.

Knarsend, ten bewijze, dat de poort slechts zelden voor bezoekers werd geopend, zwaaiden de deuren achteruit om Raffles toegang te verlenen. Toen viel het hek weer dicht en

slofte Huysmans het verwaarloosde park door naar het kasteel.

Het gebouw zag er somber genoeg uit. Daar alle ramen waren dichtgespijkerd en van houten luiken voorzien, geleek het net een doode die de oogen gesloten heeft.

Huysmans liet hem binnentreden door een lage poort, die toegang gaf tot het sousterrain. Hij werd in een klein, laag kamertje gelaten, waar verschillende vilten pantoffels gereed stonden.

De oude knecht gaf den bezoeker te kennen, dat hij een dezer paren pantoffels moest aantrekken. Raffles, die al veel in zijn leven mee had gemaakt, begreep er niet veel van, maar daar hij er niets op tegen kon hebben, begon hij een paar uit te zoeken.

Eensklaps echter viel hem in, dat het wel eens noodig kon zijn, dat hij het kasteel plotseling en overhaast moest kunnen verlaten, om welke reden hij het grootste paar pantoffels uitzocht en het aanpaste over zijn schoenen heen.

Gelukkig paste het en hij stond op, om den knecht, die zwiĳgend al dien tijd naast hem had gestaan, te volgen.

Daar de knecht eveneens voorzien was van een dergelijke voetbekleding en de pantoffels voorzien waren van dikke, vilten zolen, werd het geluid van hun voetstappen zoodanig gedempt, dat men zoo goed als niets hoorde.

Huysmans liep vooruit en Raffles volgde hem. Eerst de deur uit en een lage steenen gang door. Daarna een trap op, zoodat zij zich nu op de étage gelijkvloers bevonden.

Was de ruimte beneden slechts spaarzaam verlicht geweest met een enkele electriche lamp van lage kaarssterkte, daar boven was het één en al schittering.

Raffles waande zich in een tooverwereld verplaatst. Hij wist niet wat hij zag en volgde den knecht stom van verbazing.

Eerst betraden zij een gang uit sarancolijsch marmer, die in de lichten van de kristallen luchters, welke zelfs in deze gangen hingen, als inkarnaat gloeide, daarna sloegen zij een hoek om en kwamen in een bruine gang van astrakansch schelpmarmer, toen wederom een hoek om, in een gang van zuiver wit, blauw geaderd marmer uit Carara, onmiddellijk gevolgd door een zwarten gang uit marmer van Alabanda.

Hoeveel hoeken hij met den ouden knecht, die evenals hij onhoorbaar over de marmeren gangen voortschoof, omsloeg, wist hij later niet te vertellen, maar telkens weer was een andere marmersoort tot bekleding der verschillende gangen aangewend.

Hij herinnerde zich later nog gezien te hebben een grijze gang uit marmer van Staremma, een gele gang van Hessisch marmer, een groene gang van natuursteen uit het hooggebergte

van Tyrol, een roode gang, half van Boheemsch rood met blauw geaderd marmer, half uit Corduaansch schelpmarmer, een azure gang van Genuaansch donker blauw hardsteen, zoo glad als een spiegel gepolijst, een paarsche gang uit Catalaansch graniet, een gang, die was als een in rouw gekleede page, zwart met witte aderen, somber als een grafgewelf, een rooskleurige gang van den bekenden steensoort uit de Alpen en ten slotte door een veelkleurige gang, die er uitzag als een rijkversierd hoveling, met kleuren die aan een harlekijnsch pak deden denken.

Toen zij deze laatste gang waren doorgaan, sloegen zij wederom een hoek om en bevonden zij zich in een rond portaal, waar eenige vergulde zetels stonden op een prachtige mozaïek vloer. In deze hall kwamen verschillende deuren uit.

Een er van werd door Huysmans geopend en zij betraden nu een kamer, die als eetzaal dienst deed, of ten minste had gedaan.

Dit vertrek was laag en zag er uit als de eetzaal van een stoomschip. Van uit de vensters zag men geen landschap, maar door middel van een kunstig mechaniek, helder, golvend water, zoodat men zich verbeeldde, dat daar buiten de blauwe zee golfde.

Aan het andere einde van dit vertrek bevond zich wederom een deur, die de knecht nu opende en waardoor zij in een andere kamer kwamen.

Raffles rilde onwillekeurig toen hij hier binnentrad. De naam kamer kon aan dit vertrek niet worden gegeven.

De ruiten, welke op een soort binnenplaats uitkwamen, doch waardoor, evenals door alle andere ruiten, kunstmatig licht naar binnenstroomde, waren voorzien van zoogenaamd ijsglas, dat werkelijk den indruk wekte alsof zich ijskristallen op de ruiten hadden afgezet.

Het licht dat door deze ruiten viel was blauwachtig en koud en was in volmaakte overeenstemming met hetgeen zijn oog zag. Het was als het inwendige van een ijsberg. Kunstmatige ijsblokken, schitterend in duizend facetten en kristallen en zich spiegelen in donkerblauw water, waren in de grilligste en fantastische vormen langs de wanden geplaatst. Het scheen of zij daar waren vastgevroren en de koude scheen hem uit de wanden van deze plek tegemoet te slaan.

Toen zij de met een dik, witwollen tapijt bedekte kamer door liepen was er slechts weinig verbeeldingskracht toe noodig, om het ijs en de sneeuw onder de voeten te hooren kraken.

Maar dit was toch inderdaad verbeelding, want niets werd gehoord en zelfs de ademhaling scheen tot geluidloosheid te zijn bevroren.

Aan het einde van het vertrek bevond zich een poort in een der ijsgrotten en daarvoor

aangekomen, keerde de oude knecht zich om en legde zijn vinger op den mond. Het was een teeken om stil te zijn, zoo begreep Raffles, maar het was volkomen overbodig, want het was niet in hem opgekomen door eenig geluid de angstige en drukkende, mystieke stilte te verbreken.

Een zwart fluweelen gordijn werd teruggeslagen en het eerste wat Raffles zag was een melkwitte, kogelvormige lamp, die aan de zoldering scheen te zweven als een lichtende, matte luchtbel. Het vertrek, waarin deze lamp hing, was geheel bekleed, zoowel vloer als wanden met zwart fluweel, zoodat de lamp, die aan zwartzijden koorden was opgehangen vrij scheen te zweven.

Toen zijn oog na eenigen tijd aan de duisternis, want na het felle licht in de ijskamer gelek dit zwarte vertrek, met de ééne lichtende bel aan de zoldering, in dikke duisternis gehuld te zijn, zag hij aan een zwarte tafel, gedoken in een hoogen zwarten stoel een gedaante zitten, of liever hij zag een bleek gelaat waarin de donkere oogen als gloeiende kolen schitterden.

Het gelaat behoorde aan een nog tamelijk jongen man, wiens gelaat echter te vroeg verouderd was. Het stak scherp en spierwit, bewegingloos af tegen de zwart fluweelen muts, die den schedel dekte en het zwart fluweelen costuum, dat volgens een mode van vervlogen tijden om het lichaam als gegoten zat.

Het was de hertog des Esseintes en zijn bleeke, bloedlooze gestalte gelek een schim in dat donkere vertrek.

Door zijn hand op te heffen ontsloeg de zwijgende gestalte den knecht, die geruischloos verdween, zooals hij gekomen was.

Vervolgens wees hij naar een plek terzijde van zijn bezoeker. Deze keek om en zag, nu zijn oog beter aan het spaarzame licht was gewoon geraakt, een donkerkleurige stoel achter zich staan.

Zwijgend zette hij zich neer.

Hij wist niet goed wat te zeggen, maar toen de hertog nog steeds zwijgend een paar vragende oogen op hem richtte, begreep hij, dat hij niet langer zwijgen kon, maar dat van hem verlangd werd, dat hij zijn verzoek voordroeg.

Raffles deed dat in zoo korte woorden als hem maar mogelijk was, terwijl hij zijn stem, die toch reeds gedempt klonk, zooveel mogelijk deed dalen.

Terwijl hij sprak had de hertog de oogen gesloten en Raffles was er niet zeker van of de hertog sliep of naar hem luisterde. Maar toen hij gedaan had, kwam er even een traag leven in de zwijgende figuur. Hij drukte op een witvoren knop van een bel, die voor hem op de tafel stond en zei tot Huysmans, die onmiddellijk verscheen, alsof hij achter het gor-

dijn had gestaan, om direct bij de hand te zijn, indien dit noodig mocht blijken:

„Geleid deze heer overal heen, waar hij wenscht. Mijn huis is te zijner beschikking.”

De klank van deze stem zou Raffles nimmer vergeten. Het was de stem van een man, die het spreken verleerd heeft. Zij klonk hol en zonder intonatie, zooals men zou veronderstellen, dat een doode, die eeuwen in de aarde begraven is geweest en plots tot het leven wordt gewekt, zou spreken.

Raffles maakte een buiging voor de zwijgende figuur, die even, haast onmerkbaar, het hoofd boog.

Toen volgde hij de knecht het vertrek uit en hij slaakte onwillekeurig een zucht van verlichting toen het fluweelen gordijn achter hem dichtviel. Hij kon niet nalaten te denken, dat zijn ondernemende geest hem al vaak in allerlei avonturen gebracht had, maar toch nimmer een, zóó vreemd als dit, dat veel gelek op een droom of een hallucinatie.

Maar de gedachte aan den museumdiefstal wekte hem wederom op en hij volgde den knecht, die hem door het ijsvertrek weer naar de eetzaal bracht.

Hier bleef de oude Huysmans staan en wendde zich tot den bezoeker.

„Breng mij naar de kunstverzameling van den hertog,” vroeg Raffles.

De oude man werd verlegen.

„Daar heeft niemand toegang,” zei hij.

„Waarom?” vroeg Lord Lister.

„De hertog wil het niet hebben,” antwoordde de bediende.

„Maar Zijne Hoogheid heeft het mij veroorloofd. . . .” zei Raffles.

De bediende zweeg een poosje, daarop zei hij, zachtjes het hoofd schuddend:

„Het zijn doode dingen, die schilderijen. Men voelt zich daarbij in een andere wereld.”

„In een andere wereld?” vroeg Raffles.

„Ja,” knikte de bediende. „Ziet gij, ik ben een verstandig man en geloof niet meer aan geesten of spoken, maar ik verzeker u, als ik alleen ben in de groote zaal en aan de muren een zacht geritsel hoor — het is misschien niets anders dan het geratel van een ver verwijderden spoortrein, of het knabbelen van een muis, dan voel ik, oude man, mij niet op mijn gemak.”

„Zoo?” vroeg Raffles nieuwsgierig. „Hoort gij geluiden in de schilderijengalerij?”

„Neen, ik durf dat niet stellig beweren,” antwoordde de oude ontwijkend. „Het kan wel toeval zijn, maar in elk geval ben ik daar niet graag.”

„Zoo,” mompelde Raffles. „Maar dit is voor mij geen bezwaar!”

Hij gaf den man een wenk, die hem nu weer voorging door een aantal gangen, die echter niet alle met marmer waren bekleed.

Ten slotte kwamen zij in een groote zaal met bovenlicht. Ook dit bovenlicht werd verkregen door het inschakelen van krachtige electrische lampen.

De zaal was geheel in crêmekleur gehouden met hier en daar vergulde biezen en decoraties afgezet. De vier wanden van de zaal waren dicht opeengehangen met schilderijen en naar Raffles constateerde, bijna alle copiën van schilderijen naar beroemde meesters.

Hij zag er de Prometheus van Maillast, de Aeneas en Anchises van Lionello Spada, een schitterende copie van het origineel uit het Louvre, de Venus en Adonis van Titiaan uit het Museum te Madrid, een prachtig doek van de Nachtwacht van Rembrandt op dezelfde grootte als het origineel uit het Rijksmuseum te Amsterdam, verder copiën van van Dijk, van Rubens, van Goya en van Botticelli, een reusachtig engelenstuk van Fra Angelico, van Murillo en van Holbein, terwijl ook de modernen als Millais, Alma Tadema, Maris en van Gogh niet vergeten waren. Van Raphaël hing er een groot doek, voorstellende den engel Gabriël den draak doodend, maar de Madonna del Granduca was er niet bij.

Hij wierp nog even een blik op verschillende beeldhouwwerken, die hier en daar tegen de wanden of in nissen waren geplaatst en waar onder hij fraaie copiën in marmer opmerkte van De Laokoon, van Acteon aangevallen door honden, van Achilles, van Ariadne, van Venus en Apollo Belvédère.

Voor een kunstliefhebber was hier genoeg om eenige weken in aandachtige beschouwing door te brengen, maar Raffles, ofschoon een eerste liefhebber van de beeldende kunsten, scheurde zich los van al dat verleidelijks, want zijn taak bestond in het opsporen van een gestolen schilderij en niet in het bewonderen van andere.

Toen hij zich er van overtuigd had, dat er zich in de zaal niets bevond, dat er verdacht uitzag, vroeg hij Huysmans of er nog meer zalen waren.

Deze ging hem nu voor naar een kleiner vertrek, waar enkele kleinere doeken hingen en waar Raffles met één oogopslag onder andere de Avondschool van Gerard Dou en het Straatje van Vermeer ontdekte.

Op dat oogenblik drong zacht het geluid van de hekbel tot hen door. Raffles hoopte dat dit aanleiding zou zijn voor den ouden knecht, om zich te verwijderen en inderdaad was dit ook het geval.

Niet zoodra had Huysmans zich verwijderd of Raffles, denkend aan hetgeen hij gehoord had over onderaardsche gangen en grotten, begon de wanden te bekloppen. Maar nergens hoorde hij een holle klank.

Nu bukte hij zich en begon den vloer te be-

kloppen. Plotseling ontdekte hij een plek, die hol klonk.

Met zijn zakmes onderzocht hij de naden van den parketvloer en stak eindelijk op de plek, die verdacht klonk, zijn mes in een der naden, waar hij, zonder veel moeite het eene houten blokje na het andere over een oppervlakte van ongeveer een vierkanten meter uit den vloer kon oplichten.

Zijn verwachting kwam uit, want hij ontdekte al spoedig daaronder een donkere, gapende opening.

Snel had hij nog meer blokjes opgelicht en vóór hem lag een hellend vlak, dat zorgvuldig met metselsteenen was geplaveid en dat toegang gaf tot een onderaardsche gang.

Raffles dacht bij deze ontdekking het zijne. Hij wilde niets te vlug doen, daarom dekte hij de opening vluchtig weer toe, begaf zich naar den ouden bediende en verzocht dezen, hem den catalogus te willen geven van de kunstverzameling van den hertog.

Terwijl deze gehaald werd, dacht Raffles over zijn vondst na. Er bestonden twee mogelijkheden. Of de hertog des Esseintes had het stuk gehad en het was hem weer ontnomen, of het behoorde aan een internationale bende museum-dieven, die ook den hertog hadden bestolen en dat ongehinderd konden doen, omdat zij langs onderaardschen weg een gang naar zijn kunstpaleis hadden gegraven. Hij moest zich nu eerst overtuigen of alles wat in den catalogus stond, aanwezig was, daarna zou hij verder zien.

Toen hij den catalogus in handen had, deelde hij den bediende mede, dat hij geruimen tijd werk zou hebben met het verifiëren, zoodat de man het best deed aan zijn werk te gaan.

Dit geschiedde en Raffles had nu het rijk alleen.

Hij schoot vlugger op met het werk dan hij gedacht had en na eenige uren was hij tot het resultaat gekomen, dat hij precies kon opgeven wat er vermist was, n.l. een zeldzame Renaissance-beker van gedreven goud en een kostbaar gobelin uit den tijd van Lodewijk XVI, dat met talrijke juweelen was bezet. Bovendien ontbraken nog meerdere zeldzame edelsteenen, die op gouden en andere sieraden bevestigd waren. Alle schilderijen waren dus aanwezig.

Raffles begaf zich nu in de geheime gang, die ontegenzeggelijk door misdadige handen was gegraven.

Het was een lang, smal en donker gewelf, dat maandenlangen arbeid moest hebben vereischt. In het huis van den hertog vermoedde natuurlijk niemand iets van het bestaan der onderaardsche gang.

Reeds had Raffles volgens zijn berekening zooveel afstand in de gang afgelegd, dat hij

zich buiten het hertogelijk park moest bevin-
den, toen hij plotseling op een muur stiet.

Het scheen alsof hier het eind der gang
was, alsof het gewelf bij het huis van den her-
tog behoorde.

Maar Raffles liet zich niet misleiden. Met
de kleine electriche zaklantaarn, die hij bij
zich had, belichtte hij de wanden. En hij vond
een voeg in het metselwerk, waarin hij zijn
mes als hefboom kon zetten.

En ziedaar — zonder veel moeite kon hij de
schijnbaar zoo zware steenen verwijderen,
zoodat een opening ontstond, waardoor ge-
makkelijk een man kon kruipen.

Lord Lister liet het licht door de opening
vallen.

Doch wat hij daar zag, deed hem bijna een
luiden kreet slaken.

Vlak tegenover hem, in het schijnsel van het
electriche licht, keek hem, bijna als een le-
vende vrouw, de Madonna van Rafaël aan.

.....

Nu begreep Raffles alles.

De onderaardsche gang leidde van het huis,
waarin de hertog woonde, naar een verblijf,
dat de dief van het wereldberoemde schilde-
rij, hetwelk aan het Koninklijke Museum te
Florence behoorde, voor zichzelf had inge-
richt. Hij twijfelde er geen oogenblik aan, of
hij bevond zich hier onder het huis van den
Amerikaanschen millionnair Talbott.

Het stond bij Raffles reeds lang vast, dat
Talbott de museumdief was en dat Dent, be-
nevens Kitty Potter zijn medeplichtigen wa-
ren.

De Groote Onbekende kroop nu het onder-
aardsche verblijf binnen en keek om zich heen.
Onmiddellijk ontdekte hij de schakelaar waar-
mee hij het electriche licht kon ontsteken.

Toen dit brandde, zag hij, dat het geheele
vertrek een met prachtige meubelen en schil-
derijen versierde rustkamer was. Vanuit een
aangrenzend vertrek leidde een houten trap
met kostbaar beeldhouwwerk naar boven, on-
getwijfeld naar een der kamers in het paleis
van Talbott.

Hier was dus de zoo lang gezochte Ma-
donna!

Toen Lord Lister het schilderij bij het dag-
heldere licht der electriche lampen zag,
moest hij met de verrukking van een kunst-
liefhebber erkennen:

Dit was het echte schilderij, het origineel!

Maar wat nu te doen? Naar boven gaan,
het huis binnendringen en alarm maken, zou
dwaasheid zijn.

Hij bedacht ook, dat het onzin was om de
politie in den arm te nemen, want hij wist uit
eigen ervaring, hoe moeilijk juist op het ge-
bied van kunst een diefstal te bewijzen was.
Er zou een langdurige strijd ontstaan, of deze
Madonna van Rafaël het origineel dan wel een
uitstekende copie was en Talbott zou met zijn
invloed en zijn millioenen stellig en zeker als
overwinnaar uit den strijd treden.

Er bleef dus niets anders over dan den mil-
lionnair te slim af te zijn. Raffles moest het
schilderij stelen, evenals indertijd Talbott of
zijn medeplichtigen het uit het Museum had-
den gestolen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De inspecteurs Baxter en Marholm te Parijs.

Terwijl Raffles met het een en ander bezig
was, zooals in het vorige hoofdstuk is ver-
haald, had er iets plaats, waarvan hij totaal
onkundig bleef, maar dat in staat bleek hem
in een zeer ongewenschte positie te plaatsen.

Er had in Londen ook een museum-diefstal
plaats gehad. Er was uit het Kensington-mu-
seum een waardevol schilderijtje van den be-
roemden Engelschen schilder Constable ge-
stolen. Het bleek echter spoedig, dat deze
diefstal niet was gepleegd door de internatio-
nale bende, die de andere diefstallen op haar
geweten had, zoodat het hoofd-inspecteur
Baxter weldra mocht gelukken den dief aan
te houden en het geroofde schilderijtje weer
aan het museum te kunnen teruggeven.

Er verscheen van den diefstal en de opspo-
ring van den dief een uitvoerig verslag in de

couranten, hetwelk door verschillende buiten-
landsche bladen werd overgenomen.

Zoo las het ook professor Ciatti te Florence.

Men stelle zich de verbazing van den goe-
den professor voor, toen hij las, dat het den
handigen, ijverigen, schranderen enz. hoofd-
inspecteur van politie Baxter van Scotland
Yard gelukt was den dief zoo spoedig te ar-
resteeren. Hij wist wel, dat Baxter (in dit ge-
val Raffles) naar Parijs was gegaan, daar hij
een spoor meende te hebben gevonden van
den Madonna del Granduca, maar hij had in
lang niets meer van hem vernomen. En nu las
hij opeens dat genoemde inspecteur een kra-
nig detective-stukje had uitgehaald te Lon-
den! Daar begreep hij niets van en hij besloot
zich zoo spoedig mogelijk daarvan zekerheid
te verschaffen.

Twee dagen daarna ontving hoofd-inspecteur Baxter een brief, die hem heelemaal uit het goede humeur, waarin hij door de ontdekking van den dader van den museum-diefstal geraakt was, bracht.

In dien brief, die afkomstig was van Professor Ciatti te Florence, had hij gelezen, dat een onbevoegde van zijn naam gebruik had gemaakt. Dat was op zich zelf al zeer onaangenaam, maar de zaak werd nog veel onaangenaamer, toen inspecteur Marholm, de bekende secretaris van den hoofd-inspecteur op zijn gewone, spottende wijze te kennen gaf stellig te gelooven, dat dit net iets was voor Raffles.

De naam Raffles bracht Baxter altijd van de kook en zoo kwam het, dat hij heftig uit zijn humeur was.

Intusschen was Raffles te Parijs onkundig van dit alles en ging hij daarom kalm door met zijn onderzoekingen. Het eenige, dat hij noodig oordeelde, was een telegram zenden aan Charles Brand, zijn vertrouwden vriend en secretaris, daar hij deze waarschijnlijk zeer goed zou kunnen gebruiken, nu hij op het punt stond de dievenbende te ontmaskeren.

Een paar dagen later kreeg de directeur van het Huis van Bewaring te Parijs tot zijn verbazing bezoek van twee Engelschen, die zich als beambten van Scotland Yard legitimeerden. Hunne papieren en onderscheidings-teekenen toonden aan, dat het inspecteur Baxter en Marholm waren. Baxter verzocht den directeur een onderhoud met den in voor-arrest zittenden Dent.

Toen de beide Engelsche politiebeambten naar het kleine vertrek werden gebracht, waar zij Dent zouden spreken, fluisterde de als Baxter voorgestelde tot den ander:

„Charly, jij blijft dus buiten voor de deur wachten en meldt mij, wanneer er gevaar mocht dreigen!”

De waarheid was, dat Raffles zich alles behalve op zijn gemak gevoelde over het feit, dat hij al dien tijd niets van inspecteur Baxter had gehoord. Hij was niet bang voor den man, dat had hij reeds honderde malen bewezen, maar nu zijn onderzoek zoo vergevorderd was, dat hij zich met de officieele Parijsche politie in verbinding moest stellen, nu oordeelde hij het toch beter een oogje in het zeil te houden, opdat men hem niet onverhoedsch zou overvallen in het hol van den leeuw.

De voorkamer van het kleine vertrek, waarin de voorgewende Baxter met Dent zou spreken, gaf met zijn ramen juist uitzicht op de groote, aparte, steenen trap, die naar het Huis van Bewaring leidde. En terwijl Raffles onder de vermomming van den inspecteur van politie binnen met Dent sprak, ging Brand onder de vermomming van Marholm uit verveeling bij het raam zitten om te kijken naar het

voorbijgaande Parijsche leven. Eenig gevaar of een plotselinge overval scheen hem voor het oogenblik buitengesloten.

Maar nauwelijks was Raffles in tegenwoordigheid van Dent gebracht, of er werd aan de deur geklopt. Marholm stak zijn hoofd opgewonden door de kier en zei:

„Een enkel woord, inspecteur!”

Tijdens het verhoor van Dent was er iets zeer verontrustends geschied.

Brand had heel kalm uit het raam zitten kijken, toen hij plotseling ontwaarde, dat beneden bij het portaal een automobiel stilhield. Twee mannen verlieten den wagen en bestegen de groote trap. Het waren inspecteur Baxter en zijn secretaris Marholm!

Snel deelde Brand zijn vriend de situatie mee.

„Slechts brutaliteit kan ons redden, mijn beste!” lachte de Groote Onbekende.

En terwijl hij den bewaker op bevelenden toon toeriep: „Bewaak den gevangene goed! Ik moet naar den directeur!” vloog hij met Brand weg.

Zij snelden door de lange gangen van het Huis van Bewaring, steeds op hun hoede, op hun vlucht niet te zeer de aandacht te trekken.

Eindelijk hadden zij den uitgang van het huis bereikt. Reeds wilden zij de groote steenen trap afgaan, toen plotseling, als uit den grond gerezen, de werkelijke Baxter en de werkelijke Marholm, die juist de trap waren opgeklimmen, voor hen stonden.

Zonder de beide naderbijkomenden den tijd te laten hen aan te kijken, liepen Raffles en Brand, als in groote haast, met een vaart tegen hen aan, en zonder zich te verontschuldigen, snelden ze weg over de beide politiebeambten heen, die door den hevigen stoot op den grond waren gevallen.

Lang keken beiden elkaar aan, totdat Marholm voorzichtig het woord nam en zei:

„Hoor eens inspecteur, we zouden immers dit huis binnentreden — maar het komt mij juist voor, alsof we er pas uitgelopen zijn. In elk geval leek die andere kerel verduiveld veel op mij!”

Intusschen waren Raffles en Brand zoo spoedig mogelijk naar een taxistand gelopen en hadden zich per auto naar hun hotel begeven.

Onderweg had Raffles aan Brand duidelijk gemaakt, dat thans zijn taak afgelopen was.

„Nu Baxter en Marholm hier zijn, kan ik wel inpakken,” zei hij. „Het spijt me, want ik had het stel graag compleet gehad. Nu is die mooie Kitty Potter nog zoek. Dent zit al en dat Talbott ook gauw achter de tralies komt, daar zal ik nu even voor zorgen.”

Zij reden juist voorbij een telegraafkantoor en Raffles zond een telegram weg.

Daarna begaven zij zich naar hun hotel, gebruikten daar een haastigen maaltijd, waarop Raffles alleen uitging.

Intusschen was er op de Préfecture de la Sureté te Parijs, het Hoofdbureau van Politie, groote drukte. Er waren gasten aangekomen, en wel de hoofd-inspecteur van Scotland Yard Baxter met diens secretaris Marholm.

Men was te Parijs zeer vereerd met dit bezoek en juist was men bezig de eerewijn rond te dienen, toen er een telegram kwam, geadresseerd aan Inspecteur Baxter.

Deze stond niet weinig verwonderd, dat men van zijn komst alhier reeds op de hoogte was en brak de gele enveloppe open, maar wie schetst zijn verbazing, toen hij het volgende las:

„Verneem met zekerheid, dat het gestolen schilderij uit het museum te Florence zich bevindt in het bezit van den Heer Talbott, die het in zijn museum alhier heeft opgeborgen. Selffar.

„Ik begrijp er niets van,” zei Baxter, maar na een uitvoerige bespreking oordeelde hij het toch raadzaam om een schriftelijk bewijs te vragen, teneinde het huis van den Amerikaan te mogen binnendringen.

De Parijsche prefect van politie was daartoe gaarne bereid en gaf zelfs eenige mannetjes van hem zelf mede.

Toen de Engelschen met de beambten der Fransche politie bij den Amerikaan verschenen, was deze aanvankelijk weinig geneigd, hun wensch tot een huiszoeking toe te staan. Maar aan de schriftelijke verklaring met de handteekening van den prefect van politie moest hij zich onderwerpen. Met een handbeweging stelde hij zijn huis ter beschikking van de beambten:

„Ga uw gang, gij zult niets vinden!” zei hij.

Geruimen tijd keken zij in het museum van Mr. Talbott rond, maar konden het schilderij uit het Muséum van Florence niet ontdekken.

Eensklaps riep Marholm, die het telegram bij zich had gestoken. Baxter aan zijn zijde en wees hem op de onderteekening van het telegram.

„Draai dat eens om, Baxter”, zei hij met een oolijk lachje.

Baxter deed het en zijn oogen puilden hem bijna uit het hoofd. Selffar las hij, dat is omgekeerd: Raffles.

„Juist,” lachte Marholm, terwijl de tranen hem van pret uit de oogen spoten. „Het is natuurlijk een mystificatie, al weet ik niet wat hij er mee voor heeft gehad.”

Juist stonden zij met elkaar te beraadslagen welk excuus zij bij Mr. Talbott voor de berokkende onaangenaamheden zouden aanvoeren, toen zij plotseling een stem hoorden,

die uit de ingewanden der aarde scheen te komen.

Baxter gelastte zijn mannetjes zich stil te houden om te kunnen verstaan wat er geroepen werd en nu hoorde men duidelijk de woorden:

„Zoek dieper!”

Ontsteld keken zij elkaar aan. De Amerikaan, die er bij stond, was bleek geworden.

„Och, ik vergat nog,” zei hij geërgerd, „dat ik beneden een gewelf heb, waarin ik eenige sieraden bewaar. Nu, daar zal nauwelijks iemand kunnen binnendringen.”

Doch de beambten verzochten dringend te worden toegelaten tot de zich beneden bevindende ruimte.

De Amerikaan bedacht zich, dat feitelijk in het eerste gewelf slechts een paar onbeduidende kasten met brokaten stonden, en dat de deur, die naar het vertrek met de geroofde kunstwerken leidde, direct in den muur was aangebracht. Hij behoefde dus de beambten alleen te verklaren, dat dit de eenige ruimte was beneden in huis; van de aanwezigheid van geroofde schatten zoo dicht bij zouden zij niet het geringste vermoeden hebben.

Doch toen hij de beambten naar beneden had geleid en deze onderzoekend rondkeken, weerklonken plotseling drie slagen op de geheime deur. Een stem riep:

„Ik heb u hierheen gebracht om u den bedrijver van den museumdiefstal aan te wijzen. Breek de geheime deur open — daar vindt gij opheldering.”

De stem zweeg. Men hoorde een zacht ge-ruisch en alles was stil. De aanwezigen stonden als verstomd. Opeens zag Marholm, dat de Amerikaan zich plotseling uit de voeten wilde maken. Doch de beambte plaatste zich voor den uitgang en riep:

„Niemand verlaat deze ruimte! Geef een breekijzer!”

De dunne houten deur, die er als een steenen muur uitzag, was spoedig opengebroken en men drong het nevenvertrek binnen. Marholm dicht achter den Amerikaan aan.

Van het plafond scheen getemperd electrisch licht omlaag, de geroofde kunstwerken en geheel vooraan het groote Madonnaschilderij van Rafaël bestralend. Daarvoor op een rijk besneden kast stond de fraai bewerkte spiegel uit het Quirinaal en daaronder lag een brief in een langwerpige couverte met het opschrift:

Den hoofd-inspecteur van politie Baxter, Scotland Yard, tijdelijk Bois de Boulogne, ten huize van den rijken schurk Talbott.

Een kreet van verbazing klonk uit den mond van alle aanwezigen. Baxter maakte haastig den brief open. Er viel een foto uit, die den

Amerikaan voorstelde met miss Kitty Potter in het café te Rome. Daarbij bevond zich het volgend schrijven:

Zeer geachte inspecteur Baxter!

Ik liet U hierheen komen om eindelijk eens de aandacht der politie te vestigen op mr. Charles L. Talbott, die met behulp van zijn millioenen de arme menschen berooft van het laatste geluk, dat hun geschonken kan worden, het kunstgenot der musea. Bovenal maak ik u opmerkzaam op het groote kostbare Madonnaschilderij, dat u zeker ook in de grootste verrukking zal brengen en dat afkomstig is van den diefstal te Florence.

Welnu, om de Engelsche politie op het spoor der schurken te brengen, heb ik de zaak onderzocht met het gevolg, dat er twee van de drie schurken in uw handen zijn. Dent zit in voorarrest en voor Talbott hebt u uw handen slechts uit te strekken. Zoek niet naar mij, ik ben natuurlijk reeds lang in veiligheid.

Hartelijke groeten van

RAFFLES.

Daarnaast lag een brief met het opschrift:

Aan den Rechter van instructie.

De bijzonderheden der diefstallen zal u de in voorarrest zittende gevangene Dent mededeelen, die tevens de moordenaar is van den Florentijner Pasini. Als getuigen der diefstallen kunt u professor Ciatti uit Florence en professor Grombeck uit Rome uitnoodigen.

RAFFLES.

Opeens wilde Talbott door een plotselingen uitval den schijnbaar onoplettenden Marholm op zij duwen om den uitgang te bereiken. Doch de inspecteur was op zijn hoede. Met één sprong wierp hij zich op den Amerikaan, en voordat deze wist wat er gebeurde, waren zijn handen geboeid.

Waar was Raffles echter gebleven? Eindelijk ontdekte men een opening in den muur, die toegang gaf tot de lange gang, die naar het paleis van den hertog des Esseintes voerde.

De beambten snelden naar binnen en stonden plotseling voor den ontstelden ouden Huysmans, den bediende van den hertog. Doch deze kon alleen mededeelen, dat even tevoren uit het geheimzinnig vertrek, dat de kostbaarheden van den hertog bevatte, een zwarte gedaante was geslopen, die zoo goed den weg door het doolhof der marmeren gangen scheen te kennen en zoo vlug was, dat hij hem met zijn oude beenen niet had kunnen achterhalen.

Het was intusschen voor Raffles toch weg-

gelegd de geheele bende, die de Museum-diefstallen op haar geweten had, der politie in handen te spelen.

Het toeval, dat steeds zoo'n groote rol speelt, was hem hierbij behulpzaam.

Hij had zijn koffers reeds gepakt en zou met den trein van drie uur naar Calais vertrekken om de boot te nemen naar Dover, toen hij weer geheel in zijn eigen kleeren en zonder eenige vermomming, met zijn vriend Brand de straat opging om afscheid te nemen van de Fransche hoofdstad.

De twee vrienden waren naar het Bois de Boulogne gewandeld en begaven zich nu naar het terras van het bekende pavillioen om een kop koffie te drinken, toen een verraste uitroep zijn oor trof. Hij hief het hoofd op en keek eensklaps recht in de stralende oogen van Violet Higgins, die hij sedert zijn vertrek uit Antibes niet terug had gezien.

De waarheid was, dat hij door zijn drukke opsporingsbezigheden het meisje zoo goed als vergeten was. Hij dacht dat dit ook bij haar het geval zou zijn, maar dat bleek een vergissing, want Violet toonde zich zóó verrukt over het weerzien, dat Raffles niet nalaten kon op te merken, dat hij toch wel een diepen indruk op het jeugdige meisje moest gemaakt hebben.

Hij stelde Charles Brand aan haar voor en vergezeldde haar ten slotte naar het tafeltje, waar de heer en de dame zaten, in wier gezelschap zij zich nog steeds bevond.

Weldra heerschte er een opgewekte toon in het kleine gezelschap en Raffles scheen het te betreuren, dat hij reeds zoo spoedig weer afscheid moest nemen, daar hij reeds reisbiljetten voor trein en boot genomen had. Hij beloofde Violet echter, zoodra zij te Londen zou zijn teruggekeerd, haar daar eens te komen opzoeken.

Dit bleek het meisje zeer veel genoeg te doen en zij bleven nog eenigen tijd recht prettig met elkaar bijeen.

Eindelijk werd het voor Raffles tijd om op te breken en juist was hij opgestaan toen hij weer met een ruk ging zitten.

„Kijk eens, Miss Violet", zei hij, voorzichtig naar de trappen van het terras wijzend.

Het meisje keek de aangeduide richting uit en een kreet van verrassing ontsnapte haar.

Vlak voor haar betrad Miss Kitty Potter het terras.

Raffles merkte op, dat zij onaangenaam verrast was door dit wederzien, dat allerlei onprettige herinneringen bij haar scheen wakker te roepen.

Op hetzelfde oogenblik echter werd zijn aandacht getrokken door wederom twee nieuwe bezoekers, die het terras betraden.

Nu was het zijn beurt om verbaasd te zijn.

Hij stootte Brand aan en deze kon een kreet van angst haast niet weerhouden.

Vlak achter Miss Kitty Potter, betraden Baxter en Marholm het terras.

Maar plotseling begonnen de oogen van den Grooten Onbekende te schitteren. Hij had een plan gemaakt, dat de kroon op zijn detective-werk moest zetten. Hij scheurde haastig een paar velletjes papier uit zijn notitieboekje en schreef daarop eenige woorden. Vervolgens maakte hij het met een paar lakken dicht.

Nu wendde hij zich tot Violet en den heer en dame, die zij vergezelde, nam afscheid en beloofde haar spoedig te Londen te komen opzoeken.

Vóór hij wegging had hij haar echter nog een dienst te vragen en wel deze:

Zag zij, daar vlak achter Miss Kitty Potter, die twee heeren zitten, die eene met zijn blond baardje en bijna kaal hoofd? Ja? En ook die andere met dat schrandere, magere gezicht en donkere haren? Ja? Vergiste zij zich niet? Neen? Wel nu dan!

„Die twee heeren,” vervolgde Raffles, „zijn mijn vijanden. Dat wil zeggen, zij verbeelden zich mijn vijanden te zijn. Ik haat ze niet. Integendeel. Ik wil hun zelfs een dienst bewijzen, maar U moet mij daarbij helpen.

„Als ik weg ben, zullen die heeren nog wel even blijven zitten. Wacht dus nog een poosje, maar verlies hen niet uit het oog. Ook Miss Kitty Potter niet. Zoodra een van de drie aanstalten maakt, om zich te verwijderen, moet gij dit briefje aan een der twee genoemde heeren overhandigen en hen tegelijk uw vroeger meesteres Miss Kitty Potter aanwijzen.

„Dan zult gij iets zeer zonderlings zien gebeuren. Ter opheldering wil ik hier nog aan toevoegen, dat Miss Kitty Potter geen zeer fatsoenlijke dame is en reeds eenige diefstallen op haar geweten heeft. Ook is zij niet geheel onschuldig aan een moord, die weliswaar door een ander is gepleegd, maar waarin zij ook de hand heeft gehad.

„De heeren, die ik bedoel, zijn een paar Engelsche politie-beambten en zij zullen na ontvangst van mijn briefje Miss Kitty Potter zeker gevangen nemen.

„Ik hoop, dat ge er niet op tegen hebt dit briefje te overhandigen.”

Violet Higgins knikte nadrukkelijk van neen en verklaarde hem graag van dienst te willen zijn, maar drukte er haar verwondering over

uit, dat de heer Baxter, zoo noemde zij Raffles nog steeds, het briefje niet zelf aan de heeren overhandigde of hen er mondeling mee op de hoogte stelde.

Raffles antwoordde hierop met een vreemd lachje, zei dat dit onmogelijk was, dat het hier een geheim betrof, waarvan zij later in Londen zeker de oplossing zou vernemen.

Toen namen de twee vrienden afscheid van het gezelschap, dat een half uur later getuige was van verschillende bevreedende feiten.

Miss Violet Higgins overhandigde haar briefje aan de heeren, van wie degene met het blonde baardje, na lezing, haar aanstonds begon te ondervragen naar den heer, die het haar gegeven had. Zij beantwoordde die vragen zoo goed mogelijk, maar toen zij mededeelde, dat haar lastgever een zekere heer Baxter was, met wien zij geruimen tijd geleden kennis had gemaakt te Antibes, werd de blonde man erg boos en liet zich verschillende uitdrukkingen ontvallen, die nu juist niet voor meisjesooren geschikt waren.

Violet Higgins oordeelde het daarom maar beter weer naar haar plaats terug te gaan, van waar zij er getuige van was, dat Miss Kitty Potter in alle stilte werd gearresteerd door de twee heeren, die haar eerst verzochten naar een afzonderlijk vertrek te volgen, waar de dievegge, toen zij vernam, wat er met haar ging gebeuren, volgens de regelen der kunst in zwijm viel. Later zag Miss Violet dat de heeren zich zoo snel en zoo onopvallend mogelijk met haar in een taxi verwijderden.

Wat de oorzaak van die arrestatie was, daarvan bleef zij echter onkundig en eerst eenige maanden later, toen het lot haar weer haar ouden vriend Baxter, alias Raffles tegemoet voerde, leerde zij alle feiten die daartoe geleid hadden, kennen.

Maar toen wist zij tevens, dat haar vriend niet Baxter heette en niet tot de politie behoorde, doch integendeel de grootste vijand van deze organisatie was.

Sedert dien tijd kende, behalve Brand en Henderson, ook zij het geheim van het dubbel-leven van Raffles, zonder dat dit haar achting en liefde voor hem verminderde.

Maar dat is een onderwerp voor een ander verhaal.

De volgende aflevering (Nr. 550) zal bevatten.

VOOR AFBRAAK VERKOCHT.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885